Olimpijski magazin

Novembar, 2026.

Zlatna djeca Vučinić i Sadiku

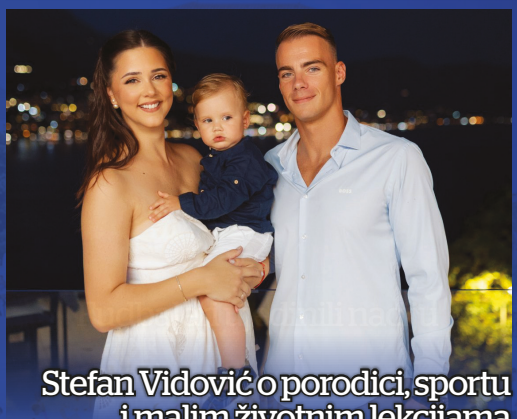
O Vuku i Stevanu će se pričati godinama

Priznanje iz Mongolije

Medalja prijateljstva na grudima Simonovića

Stefan Vidović o porodici, sportu i malim životnim lekcijama

Kao otac svakodnevno se učim strpljenju

Novi direktori KSCG i VPSCG

Milica i Filip vraćaju šmek uspješnih vremena

COK KSCG

EP za rukometašice u decembru

„Lavice“ počinju bitke za Los Anđeles

DUŠAN SIMONOVIĆ, predsjednik Crnogorskog olimpijskog komiteta

Iz Taranta smo se vratili sa šest medalja i jasnijom slikom o tome gdje moramo da ulažemo do Los Anđelesa 2028

Od julske Skupštine do polaska delegacije u Dakar prošlo je nešto više od tri mjeseca. U tom periodu održane su Mediteranske igre u Tarantu, nastavljen je program priprema za Los Anđeles 2028, a završili smo akte o zaštiti sportista.

Na XX Mediteranskim igrama Crna Gora je, peti put od obnove nezavisnosti, nastupila sa 55 sportista u 13 sportova i osvojila šest medalja, jednu zlatnu, dvije srebrne i tri bronzane, u atletici, karateu, boksu, bočanju i vaterpolu. Iza njih su finala i peta i šesta mjesta koja tabela medalja ne bilježi, ali nama pokazuju koliko je razmak do postolja mali. U dogovoru sa savezima poveli smo i mlade sportiste i sportistkinje kojima je ovo bio prvi seniorski multisportski nastup. Neki su već tada osvojili medalju, a svi su upoznali život u selu, protokol i seniorsku konkurenciju, iskustvo koje će im trebati kada stignu do Olimpijskih igara.

Međutim, naše učešće nije počelo na borilištu. Mjesecima prije Igara sa savezima smo radili na prijavama, akreditacijama, putovanjima, smještaju, opremi i medicinskim potrebama sportista, a tokom Igara je naša misija mnoge probleme rješavala prije nego što bi ih sportisti uopšte osjetili. Rezultat pripada sportisti i treneru, a naš posao je da se pred nastup bave samo takmičenjem. U tome je saradnja sa Ministarstvom sporta i mladih i savezima bila stvarna, a ne formalna, i svima koji su u njoj učestvovali zahvaljujem. Posebnu zahvalnost dugujemo kompaniji Sport Vision, koja za svako veliko takmičenje iznova obezbjeđuje Nike opremu, pa su naši sportisti iz trinaest sportova i u Tarantu nastupili kao jedan tim.

Taranto je donio i priznanje međunarodnom radu COK-a. Na izbornoj Generalnoj skupštini Međunarodnog komiteta Mediteranskih igara (ICMG), zamjenica generalnog sekretara COK-a Maja Pekić izabrana je u Izvršni komitet već u prvom krugu, sa 76 odsto glasova, kao prva predstavnica Crne Gore u tom tijelu. To mjesto nam omogućava da u odlukama mediteranskog sportskog pokreta učestvujemo neposredno, a ne samo da ih sprovodimo.

Put ka Los Anđelesu od oktobra ima i operativni oblik. Program priprema obuhvata dvadesetak sportista iz devet sportova, koji su prošli fiziološka testiranja i čiji se trenažni rad prati kroz digitalnu platformu i mobilnu aplikaciju. Za njihovo korišćenje u septembru su obučeni nosioci olimpijskih stipendija i njihovi treneri. U hotelu SIRO Boka Place u Tivtu, zvaničnom hotelu crnogorskog olimpijskog tima, nastavljen je program oporavka i regeneracije, kroz petodnevne boravke sportista iz plivanja u septembru i seniorske ženske rukometne reprezentacije u oktobru.

Najveći dio institucionalnog rada ove jeseni odnosio se na zaštitu sportista. Pripremili smo novu Politiku zaštite i Pravilnik o postupanju po prijavama, usklađene sa Konsenzusnom izjavom MOK-a o interpersonalnom nasilju i zaštiti u sportu iz 2024. godine, i uputili ih Upravnom odboru. Tim COK-a izradio je i sopstveni onlajn kurs „Zaštita u sportu“ od šest modula, namijenjen sportistima, trenerima i sportskim administratorima, koji do početka novembra postaje dostupan na našoj e-platformi. Završen je i prevod priručnika MOK-a za obuku lica za zaštitu, koji će biti osnova radionica sa savezima. Za članove delegacija pripremili smo Kodeks ponašanja, koji će se primjenjivati od zimskog Evropskog olimpijskog festivala mladih u Brašovu.

Krajem septembra COK je posjetila delegacija Proširenog djelimičnog sporazuma o sportu (EPAS) Savjeta Evrope, u okviru posjete Crnoj Gori o primjeni Evropske sportske povelje, organizovane u susret predsjedavanju Crne Gore Komitetom ministara Savjeta Evrope. Razgovarali smo o Strategiji COK-a 2026–2030 i o tome kako se principi Povelje, od zaštite djece do dobrog upravljanja, primjenjuju u našem radu. Takođe, teme su bile i inicijative koje je COK uputio Vladi: o zapošljavanju vrhunskih sportista u državnim organima, o kojoj smo pisali u prethodnom broju i koja je 10. jula upućena Ministarstvu sporta i mladih, o finansiranju sporta kroz Fond za razvoj sporta i poreske olakšice za kompanije koje ulažu u sport, kao i o izmjenama i dopunama Zakona o sportu. Očekujemo da ova pitanja sa Ministarstvom sporta i mladih u narednim mjesecima dobiju konkretan oblik.

Na 46. Seminaru Evropskih olimpijskih komiteta i Forumu Olimpijske solidarnosti MOK-a, 9. i 10. oktobra u Splitu, sa evropskim kolegama pripremali smo nastupe na igrama u 2027. godini, a sa komitetima malih zemalja Evrope razgovarali o Igrama u Monaku. U septembru je COK bio i dio zvanične delegacije predsjednika Crne Gore Jakova Milatovića u državnoj posjeti Mongoliji.

U ovom periodu, pored aktuelnih Erasmus+ projekata sa prošlogodišnjeg poziva, odobrena su još tri. Među onima koji počinju krajem ove ili početkom naredne godine su akademija za kadrove Mediteranskih igara Priština 2030, namijenjena Zapadnom Balkanu, projekat rodne ravnopravnosti i projekat primjene vještačke inteligencije u radu nacionalnih olimpijskih komiteta regiona.

Pred nama su Olimpijske igre mladih u Dakaru, od 31. oktobra do 13. novembra, prvi olimpijski događaj na afričkom kontinentu, a zatim godina sa pet multisportskih takmičenja: zimski Evropski olimpijski festival mladih u Brašovu u februaru, Igre malih zemalja Evrope u Monaku u maju, Evropske igre u Istanbulu u junu, ljetnji Evropski olimpijski festival mladih u Italiji u julu i Mediteranske igre na pijesku u Portugalu u septembru.

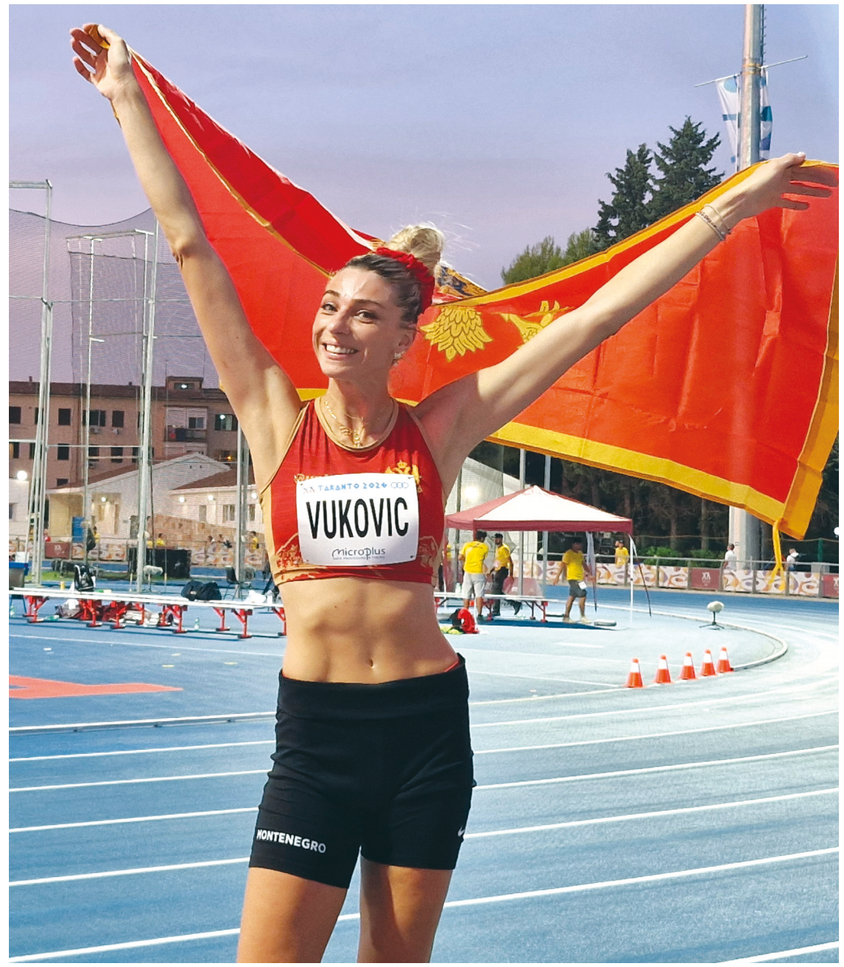
Medalje iz Taranta osvojene su jednog ljeta, ali su se pripremale godinama. Iza nas su skoro dvije decenije u kojima je Crna Gora dokazivala da pripada olimpijskom pokretu. Pred nama su godine u kojima pokazuje kakav sport gradi: sport u kojem je sportista pripremljen, zaštićen i saslušan, a njegova zemlja ima glas tamo gdje se pišu pravila.

Mediteranske igre - **TARANTO 2026**

Šest medalja i prvo mjesto u Izvršnom odboru ICMG-a

Crna Gora se sa XX Mediteranskih igara vratila sa šest medalja: jednim zlatom, dva srebra i tri bronze. Tim od 55 sportistkinja i sportista nastupio je u 13 sportova, a ukupan crnogorski bilans na Mediteranskim igrama od obnove nezavisnosti porastao je na 28 medalja.

Put do Taranta počeo je sredinom jula, kada je COK objavio sastav crnogorskog tima. Najbrojnija je bila karate reprezentacija, sa deset takmičara, a u pojedinačnim i parovskim disciplinama nastupilo je 20 žena i 21 muškarac. Dio tima činili su sportisti rođeni poslije 2005. godine, kojima je Taranto bio prva velika multisportska smotra u seniorskoj konkurenciji. Svečani ispraćaj upriličen je 16. avgusta, a prvi dio delegacije stigao je u Italiju tri dana kasnije.

Prije prvog starta Crna Gora je dobila mjesto u upravi same organizacije. Na izbornoj Generalnoj skupštini Međunarodnog komiteta Mediteranskih igara, 20. avgusta, Maja Peković, zamjenica generalnog sekretara i rukovoditeljka međunarodnih odnosa COK-a, izabrana je u Izvršni odbor ICMG-a za mandat 2026–2030. Crna Gora prvi put ima predstavnika u tom tijelu, koje okuplja 26 nacionalnih olimpijskih komiteta.

Na svečanom otvaranju, 21. avgusta na stadionu Erasmo Iacovone, crnogorsku zastavu nosili su bokserka Bojana Gojković i plivač Miloš Milenković. Milenković je u Tarantu zatvorio sezonu sa dva finala, a padel reprezentacija imala je svoj debi na Mediteranskim igrama.

Prva medalja stigla je trećeg takmičarskog dana, iz boćanja. Gracija Stjepčević osvojio je bronzu u preciznom izbijanju, jedino odličje koje mu je do tada nedostajalo u bogatoj kolekciji. Dva dana kasnije bronzu je osvojila i Bojana Gojković, kojoj je to druga medalja sa Mediteranskih igara. Blizu postolja bili su i džudista Novo Raičević, koji je stao na korak od bronze, i strijelac Jovica Marković, sedmi u trapu.

Najduži zaplet ispisan je na moru. Jedriličar Milivoj Dukić u klasi ILCA 7 bio je drugi u trećoj regati, treći u generalnom plasmanu nakon šest regata, a 31. avgusta preuzeo je vođstvo. Pred posljednju regatu bio je treći, a takmičenje je završio na šestom mjestu.

Istog dana kada je Dukić izbio na prvo mjesto, Marija Vuković osvojila je zlato u skoku uvis i odbranila titulu iz Orana.

Karate je donio dvije medalje debitanata: Balša Vojinović osvojio je bronzu, a dan kasnije Jovana Damjanović srebro u kategoriji preko 68 kg.

Vaterpolisti su do finala stigli bez poraza, pobjedama nad Grčkom, Srbijom i Slovenijom u grupi i nad Španijom u polufinalu. U finalu je domaćin Italija slavila 18:14, pa su „Ajkule“ iz jedinog ekipnog sporta u kojem je Crna Gora nastupila ponijele srebro.

Na zatvaranju, 3. septembra, zastavu su nosili Marija Vuković i Vasilije Radović. Predsjednik COK-a Dušan Simonović ocijenio je da se rezultat tima ne mjeri samo brojem odličja, već i brojem debitantskih nastupa, finala i mladih sportista na kojima se gradi ciklus do Los Anđelesa 2028.

ZLATO
MARIJA VUKOVIĆ (atletika - skok uvis)
SREBRO
VATERPOLO REPREZENTACIJA
JOVANA DAMJANOVIĆ (karate)
BRONZA
GRACIJA STJEPČEVIĆ (boćanje - precizno izbijanje)
BOJANA GOJKOVIĆ (boks)
BALŠA VOJINOVIĆ (karate)

36th General Assemb
August 20, 2026 | Tara taly

REGIONE PUGLIA
MINISTERO DEL TURISMO

TARANTO 2026
XX GIOCHI DEL MEDITERRANEO

BdM BANCA
GVM CARE & RESEARCH
Policlinico San Matteo

KSCG

Vuk Vučinić, naš sedamnaestogodišnji karatista, poslije dvije evropske osvojio i titulu svjetskog prvaka

Medalja za brata Luku

Ostala je još sekunda; na semaforu 4:4, a taj rezultat nije značio da su dvojica mladića na tatamiju ravnopravna... Ukrajinac **Vladislav Rudenko** imao je prednost zbog prvog osvojenog poena - i bio nadomak titule svjetskog juniorskog prvaka. A Vuk Vučinić, sedamnaestogodišnjak iz Crne Gore - imao još toliko vremena, da pokuša nešto, što se na treninzima ponavlja hiljadama puta, a u životu možda uspije samo jednom.

Uslijedio je udarac nogom; tri poena i pobjeda 7:4! Jedna sekunda, da u nju stane sve: godine rada, odricanja, operacija i povratak, koji je u jednom trenutku izgledao gotovo samo kao san.

Jer, sedam godina ranije, u oktobru 2019, Vuk se suočio sa operacijom noge, a karate, koji je već postao važan dio njegovog djetinjstva - ostavio je po strani... Uslijedila je duga pauza i povratak - praktično od nule. Nekada je ravnopravno odmjeravao snage sa drugovima; poslije operacije nije mogao da im uzme ni poen. Sedam godina kasnije, najbolji juniori planete nijesu uspjeli da ga zaustave! E, između te dvije slike stala je neobična sportska priča - o mladiću koji je morao ponovo da nauči, kako se postaje borac.

A da bismo razumjeli kako je Vuk Vučinić postao prvak svijeta, možda je najbolje da se iz velike sportske dvorane u Poljskoj preselimo... u jedan podrum, u podgoričkom Bloku 5. Tamo, u skučenoj sali - trenira momak koji je ove godine osvojio evropsko i svjetsko juniorsko zlato. Takmičarski tatami ima dimenzije osam puta osam metara; prostor za borbu u njegovoj sali, kaže, otprilike pet puta

KSCG

Da se ne zaboravi. Član danilovgradske Iskre zna ko mu je pomogao na putu uspeha, izdvaja trenere: Nenada Vojinovića, Vuka Žarića, Aleksandra Đurovića, Dejana Vujisića, Jugoslava Bukilića i Blagoja Kuzmana. Vuk je pomenuo i veliko zalaganje od strane predsednika Karate saveza Igora Ognjenovića

Između dvije evropske titule i svjetskog zlata stalo je mnogo takmičenja, pobjeda, poraza i treninga... Svaki od njih, kaže, nečemu ga je naučio. Zato sa svega 17 godina razumije da nije dovoljno biti brži ili snažniji. Potrebno je znati i kada ne treba uraditi ništa. A do takve smirenosti stigao je nakon mnogo težeg iskušenja od sportskog poraza. Kada se poslije operacije vratio u salu, dječaci sa kojima je ranije trenirao nastavili su da napreduju, dok je on pokušavao da vrati izgubljenu formu

šest. Jednostavna računica: prostor za trening manji je od polovine takmičarskog borilišta.

- Meč tamo možeš da odradiš, ali preteško. Pravi meč je „osam puta osam“, a mi imamo možda „pet puta šest“, maksimum. Teško je steći tu percepciju prostora, tatamija i kretanja - objašnjava Vuk.

I ne govori to, nikako, da bi se požalio na sve oko sebe- Kaže - klub Iskra u mnogim stvarima ima dobre uslove, ali da je mala sala ozbiljna prepreka. A u njoj se stvara gotovo porodična bliskost. Međutim, kada iz podruma izađeš u ogromnu dvoranu, moraš da se prilagodiš razdaljinama koje na treningu nijesi mogao ni da iskusiš... A upravo je, govori nam, osjećaj za pravi trenutak jedno od njegovih najvećih oružja.

- Imam jednu od najboljih prednjih ruku, sigurno, i tajming. To mi je velika prednost - govori uz osmijeh. Samopouzdanje zarađeno sa velikim pokrićem.

Na Svjetskom prvenstvu u poljskom Bjelsko-Bjavi, u juniorskoj kategoriji preko 76 kilograma, pobijedio je Japanca **Kohseija Kavamuru** 8:0, Egipćanina **Šerifa Mohameda Sultana** 3:2, Hrvata **Ervina Soltića** 7:2, Senegalca **Mustafu Muhamadua Sisea** 6:0... I, u finalu, Ukrajinca Vladislava Rudenka 7:4. Pet borbi, pet pobjeda - i titula koju će crnogorski karate dugo pamtiti.

A posebno zanimljivo govori o prvom rivalu. Za nekoga ko karate poznaje samo sa televizije, Japan je zemlja iz koje ovaj sport potiče... Za Vuka je to značilo nešto sasvim konkretno: suočavanje sa predstavnikom države u kojoj je konkurencija toliko velika da je već samo izboriti mjesto u reprezentaciji ogroman uspjeh.

- Njihovo državno takmičenje je kao nama evropsko ili čak svjetsko! Teže ti je da izboriš vizu za Svjetsko prvenstvo kada si iz Japana. To je njihov tradicionalni sport i samim tim ih je jako teško pobijediti - objašnjava. Ipak, Japanca je savladao sa 8:0! Ne zato što je pokušavao da izvede nešto spektakularno, već zato što je radio ono što najbolje zna.

- Nijesam ništa „filozofirao“, pokušavao da uzmem neki atraktivan poen. Samo ono što smo radili na treningu. Što si radio na treningu i u što si siguran, to izađi i radi.

Protiv Hrvata Soltića, kojeg je već dvaput pobjeđivao, kaže - morao je da pronađe odgovor na visinu i promjene garda: Se-

negalac Sise bio je izuzetno fizički snažan, pa je Vuk strpljivo čekao napade i koristio brzinu prednje ruke. I sve zvuči gotovo jednostavno dok objašnjava... Ali, upravo je u toj jednostavnosti razlika između talentovanog dječaka i šampiona koji razumije svoj sport.

Nekada nije bilo tako. Prvu evropsku titulu osvojio je 2024. kao kadet u Tbilisiju. I tada je imao brzinu i želju da napadne... samo što je, kako priznaje, mnogo češće dopuštao da ga ponese srce.

- Kada bih vidio priliku, odmah bih napao. U kadetima se to nije toliko kažnjavalo. Ali, da sam tako radio u juniorima, na svako protivnikovo „cimanje“, bio bih izvučen i presretnut.

Između dvije evropske titule i svjetskog zlata stalo je mnogo takmičenja, pobjeda, poraza i treninga... Svaki od njih, kaže, nečemu ga je naučio. Zato sa svega 17 godina razumije da nije dovoljno biti brži ili snažniji. Potrebno je znati i kada ne treba uraditi ništa.

A do takve smirenosti stigao je nakon mnogo težeg iskušenja od sportskog poraza. Kada se poslije operacije vratio u salu, dječaci sa kojima je ranije trenirao nastavili su da napreduju, dok je on pokušavao da vrati izgubljenu formu.

- Od nule - kratko odgovara na pitanje odakle je morao da počne.

- Bilo mi je teško u početku, baš je trebalo da se vratim u formu. Sjećam se, prije operacije sam radio dosta dobro protiv svojih sparing partnera. Poslije nijesam mogao da im uzmem poen... To me nerviralo.

Nema tu velikih motivacionih parola; samo dječačka ljutnja i tvrdoglava želja, da ponovo bude dobar, kao nekada. Trebalo je mnogo ponavljanja, izgubljenih poena i dana u kojima napredak nije mogao da se izmjeri medaljom... A onda su počele da dolaze pobjede: kadetsko evropsko zlato 2024, juniorsko evropsko zlato na Kipru u februaru 2026. i svjetsko zlato osam mjeseci kasnije! U oba velika finala ove godine pobijedio je istog Ukrajinca, Rudenka - na Evropskom prvenstvu sa 6:1, a na Svjetskom dramatičnim udarcem u posljednjoj sekundi. Međutim, možda najzanimljiviji dio razgovora sa Vukom nije ni operacija ni posljednja sekunda finala. Već način na koji govori o slavi. I priznanje...

- Imao sam mali problem poslije prvog evropskog zlata. Malo sam osjetio da me ponijela slava. Nije to bilo pretjerano, ali malo jeste. A ako dopustiš da te to malo gurne, već polako ideš na loš put.

Takve riječi od sedamnaestogodišnjaka djeluju gotovo neobično u vremenu kada se sportski uspjesi mjere i brojem pratilaca na društvenim mrežama. Vuk insistira da medalje iz mlađih kategorija, koliko god vrijedne, nijesu konačni cilj...

- Ovo je sve lijepo i dobro, ali su to mlađe kategorije. Glavni cilj je seniorska medalja. Poslije nje da postanem seniorski prvak svijeta.

Zato se, uprkos čestitkama i pažnji koju je izazvao, njegov svakodnevni život nije mnogo promijenio. Škola, trening, odmor, pa opet trening.

- Moraš da znaš kada treniraš i koje su ti obaveze. Ne može ništa da te makne s puta. Ako dopustiš da propustiš jedan trening zato što ćeš da izađeš negdje, već si u padu. I samim tim ti je glava već negdje drugo.

Naravno, nije Vuk momak koji živi samo za karate; kaže, voli tehnologiju, zanima ga dizajn... A najviše voli sasvim obične stvari: da izađe s društvom, razgovara, nasmije se i provede vrijeme sa prijateljima. Kao i svaki tinejdžer. Razlika je samo u tome što njegov raspored određuje sport...

Ističe i veliku podršku koju ima i u školi, gdje nastavnici razumiju koliko rada zahtijevaju međunarodna takmičenja. Posebno pominje **Ivana Terzića**, koji mu pomaže da uskladi školske obaveze i odsustva. Ali kada govori o ljudima bez kojih ne bi bilo medalja, najprije pominje porodicu.

- Bez njih ništa ne bi bilo izvodljivo. Karate je sport koji zahtijeva dosta finansija. Moji roditelji, moja tetka Ika, svi su pomagali, slali me na takmičenja. Nikada nijesu sumnjali u mene. Uvijek su me gurali i bili uz mene...

A onda razgovor gotovo neprimjetno sa njegove priče prelazi na širu sliku crnogorskog sporta.

- Ima dosta talentovane djece koja nemaju takvu šansu. To je veliki problem. Moraju da bataline sport zato što nemaju novca da plate odlazak na takmičenje...

U tim riječima nema ogorčenosti. Više je to svijest, koliko je njegov put zavisio i od ljudi spremnih da ga podrže kada rezultati još nijesu garantovali ništa. Jer, lako je sada ulagati u svjetskog prvaka. Mnogo je teže vjerovati u dječaka koji se nakon operacije vraća u salu i ne može da osvoji ni poen protiv svojih drugova...

Zato je Vukova priča, osim što je sportska, i priča o povjerenju: roditelja u dijete, trenera u takmičara, škole u učenika i, na kraju, jednog dječaka u sopstvenu sposobnost da se vrati. Kada ga pitate šta je najvažnije da bi se postao dobar borac, odgovor se ponovo vraća na trening. Na ponavljanje, strpljenje i vjeru u ono što radiš...

- Na treningu možeš da izgubiš 10:0, to niko ne broji. Poenta je da koristiš razne tehnike, da pokušavaš da praviš poene, da stekneš vjeru u neku tehniku. Samo ponavljanje i ništa više.

A postoji, naravno, i faktor kondicije . Trčanje, intervalni treninzi i fizička spremnost imaju važnu ulogu, ali ništa ne može potpuno zamijeniti samu borbu. Jer na tatamiju nijesu umorne samo noge. Umorna je i glava, a upravo ona mora da donese pravu odluku u djeliću sekunde. E, on je takvu odluku donio u posljednjoj sekundi svjetskog finala. I možda će se jednog dana, kada bude nastupao u seniorskoj konkurenciji, ponovo naći u sličnoj situaciji. A možda će se tada sjetiti svega što je prošao: bolnice u Beogradu, prvog treninga poslije operacije, sparing partnera kojima nije mogao da uzme poen, male sale u Bloku 5 i svih onih koji su vjerovali u njega...

Za sada, Vuk Vučinić ima dvije evropske i jednu svjetsku titulu. Ima i dovoljno samopouzdanja da kaže kako mu je cilj da postane seniorski prvak svijeta. A ima i podrum u kojem ga čeka sljedeći trening... Jer, kako sam kaže, sve ovo do sada je lijepo. Ali ono najvažnije tek dolazi.

Vratio crnogorski džudo na evropski tron

Zlatni sjaj Stevana Sadikua

U uzavreloj atmosferi, pred svojim navijačima, porodicom i prijateljima koji su nosili svaki njegov pokret, dvadesetjednogodišnji Stevan Sadiku izveo je istinski sportski podvig. Sa pet dominantnih i efektnih pobjeda u kategoriji do 81 kilogram, naš mladi reprezentativac „počistio“ je konkurenciju, popeo se na najviši stepenik pobjedničkog postolja i ponio laskavu titulu šampiona Starog kontinenta.

Ovaj trijumf ima težište istorijskog uspjeha. Čitava crnogorska džudo porodica s pravom je bila u stanju blage euforije - ovo je prva evropska medalja za naš nacionalni džudo u juniorskoj konkurenciji još od 2015. godine, kada je Danilo Pantić takođe pokorio Evropu. Čekanje dugačko jedanaest godina prekinuto je na najljepši mogući način.

- Srećan sam i ponosan. To su emocije koje preovladavaju kod mene. Išao sam korak po korak, pobjeđivao rivale i na kraju me u finalu sačekao najteži mogući u ovom trenutku. Bilo je teško, imao je prednost, ali nisam se predavao. Išao sam na to da ga bacim, da tako završim meč preokretom i uspio sam na sreću u tome. Znao sam da Crna Gora već 11 godina čeka na evropsku juniorsku medalju i zbog toga mi je ovaj uspjeh još draži - kaže Sadiku.

Priznaje da uoči šampionata nije bio u užem krugu glavnih favorita, te da su ambicije bile odmjerene:

- Nijesam baš imao ovako visoka očekivanja. Cilj je bio da uđem u četvrtfinale. To je bilo realno. Međutim, nakon trijumfa nad predstavnikom Azerbejdžana u četvrtfinalu, vidio sam da mogu dosta.

Temelj za ovaj istorijski rezultat građen je kroz cijelu sezonu, u kojoj je Sadiku strpljenjem i radom podizao formu. Sedmo mjesto na Evropskom juniorskom kupu u Berlinu, gdje je ostvario četiri pobjede iponom, te bronzana medalja na Evropskom kupu u Skoplju, dali su mu prijeko potrebnu sigurnost i vjeru u sopstvene mogućnosti.

-Uticala je ta medalja iz Skoplja dosta, pozitivno naravno. Probudila me, podstakla da dam maksimum i evo, sve se u Podgorici posložilo kako treba.

Energija sa tribina bila je dodatni adut na putu do zlata.

- Baš mi je mnogo značila podrška sa tribina. Stvarno je bio dobar osjećaj boriti se pred svojom publikom, pred svojim ljudima.

Stevan već gleda ka najvećoj svjetskoj smotri - Svjetskom juniorskom prvenstvu koje ga u novembru očekuje u Uzbekistanu.

- Plan je da se spremim još bolje, nego što je to bio slučaj za Evropsko prvenstvo. Cilj je da osvojim medalju.

STEFAN VIDOVIĆ, crnogorski vaterpolista i dvostruki olimpijac, o sportu, porodici, velikim uzorima i malim životnim lekcijama

Od olimpijskog sela do dječije sobe

Tokio i Pariz, dva olimpijska grada, a dva različita svijeta, koncepta... I životne lekcije. U međuvremenu je upoznao sportske legende, zavolio Siciliju, postao suprug i otac, a sada želi da djeci pokaže kako se velike pobjede ostvaruju i izvan bazena

Prvih deset dana hodao je olimpijskim selom u Tokiju i nije mogao da vjeruje da je zaista tu; oko njega najbolji sportisti svijeta, velikani koje je do tada gledao na televiziji, olimpijci iz zemalja čije delegacije broje stotine članova...

A među njima i mladić iz Crne Gore, vaterpolista koji je godinama trenirao i sanjao, borio se da postane - prvo i prije svega dio naše reprezentacije. Kada je konačno stigao, djelovalo je kao da sanja otvorenih očiju...

- Toliko je to bilo oduševljenje. Biti okružen najboljim sportistima svijeta, biti dio svega toga, zaista je nešto posebno - prisjeća se Stefan Vidović.

A Tokio te 2021. nije bio onaj koji su sportisti zamišljali, dok su odrastali uz olimpijske prenose: pandemija je odložila Igre za godinu, tribine bile prazne, olimpijsko selo izolovano... Odlazak van njega moguć praktično samo do borilišta. Takmičenje pod maskama, uz testiranja, ograničenja i neizvjesnost.

- Uslovi u kojima su se održavale Olimpijske igre bili su nešto što do tada nije viđeno i nadam se da više nikada neće biti viđeno. Ali, svejedno, bilo je to jedno posebno i interesantno iskustvo, za mladog sportistu kojem je sve to novo, koji želi da uči. Tri godine kasnije, u Parizu, i za mene samog drugačija uloga: nekada sam ja slušao starije reprezentativce koji su mu objašnjavali šta me čeka, a onda sam ja mlađim saigračima približavao olimpijski svijet, bio jedan od onih koji su drugima objašnjavali kako

PRIVATNA ARHIVA

PRIVATNA ARHIVA

Nadam se da će moja priča, kao nekoga ko je iz Crne Gore, biti inspiracija mlađim igračima. Da vide da se upornost, želja i trud na kraju isplate

to izgleda i šta ih očekuje. I u Parizu je sve izgledalo mnogo lakše - govori Stefan.

POSEBNA ČAROLIJA

A olimpijski svijet, objašnjava, nije samo skup najboljih sportista.

- Na evropskim i svjetskim prvenstvima reprezentativci su uglavnom smješteni u hotelima, često u jednokrevetnim sobama... A olimpijsko selo, tako posebno, traži drugačiji način života. Tu se dijeli prostor, upoznaju ljudi, susrijeću različite kulture i, možda prvi put tako neposredno - shvata koliko je svijet veliki - kazao nam je Novljanin.

I da, koliko je Crna Gora u sportskim okvirima mala...

- Ali, upravo je u tome dio čarolije. Kada sportista iz male zemlje stane među najveće, veličina delegacije, ili pogled na sve te zgrade koje vidite tamo pa znate da pripadaju isključivo, na primjer, američkim ili njemačkim sportistima, odjednom postaje manje važno od činjenice da ste tu, ravnopravni sa svima - govori Vidović.

A već iskusni vaterpolista - nikada nije imao dilemu, da sport treba da bude važan dio njegovog života.

- Ljubav prema sportu postojala je praktično od najranijeg djetinjstva. U porodici je bilo i košarkaškog uticaja, naš kum je legendarni košarkaš i centar Ratko Radovanović. Sportskih uzora makar nije nedostajalo - smije se Stefan.

Sada, kada govori o karijeri, ne pokušava da od nje napravi bajku. Bilo je velikih trenutaka, ali i mnogo rada koji se ne vidi, odricanja o kojima se rijetko

govori. I dana kada je trebalo nastaviti čak i kada nije bilo naročitog razloga za zadovoljstvo.
- Znam koliko sam pružio od sebe, koliko sam uložio i da nijesam odustajao. I mislim da sam na kraju dobio neku vrstu nagrade i satisfakcije za sve što sam uložio.
I ne govori to kao čovjek koji je završio sa sportom; daleko od toga. Vjeruje da pred njim ima još dosta igračkih godina - a poslije dva olimpijska nastupa, velikih utakmica i života u različitim zemljama, čovjek počinje pomalo i da sabira račune...

MAGIJA SIRAKUZE

- Nadam se da će ta moja priča, kao nekoga ko je iz Crne Gore, biti inspiracija mlađim igračima. Da vide da se upornost, želja i trud na kraju isplate - objašnjava Vidović.
Vaterpolo ga je vodio kroz različite zemlje; malo je mjesta ostavilo tako snažan utisak kao Sirakuza, grad na Siciliji u kojem je proveo četiri godine igrajući za Ortiđu.
- U Mađarskoj, gdje sam prethodno bio, tada nevjerovatno jaka liga, fantastična konkurencija... A dimenzija života različita: tamo sam već u septembru nosio debelu jaknu, a na Siciliji su se momci, kada je lijepo vrijeme, kupali u moru čak i u januaru.
I kaže, nije samo temperatura bila drugačija. Iz Mađarske, zemlje u kojoj je vaterpolo gotovo nacionalna institucija, stigao je na italijansko ostrvo koje ima sopstveni ritam, temperament i način života. A konkurencija jednako dobra i elitna.
- Ljudi su odmah drugačiji, topliji, prisniji, otvoreniji... A Sirakuza je nevjerovatan grad, ima nešto sasvim posebno. Kultura, istorija, antika...
U klub je, kaže, stigao u trenutku kada je počinjao ambiciozan projekat stvaranja ozbiljne ekipe. A okupljena sjajna kombinacija iskusnih internacionalaca i mladih talenata, među kojima su bili i oni koji će kasnije postati važni članovi velike reprezentacije Italije...
- Imao sam sreću da dođem u trenutku kada je klub počeo da raste i to nevjerovatnom brzinom. Posebno zato što je među saigračima bio velikan čije ime u vaterpolu ima gotovo mitski status, Stefano Tempesti....
Legendarni italijanski golman, osvajač brojnih trofeja, čovjek koji je godinama bio među najvećima na svijetu, a u svlačionici, kako Vidović kaže, sasvim normalan i pristupačan.
- Izuzetan profesionalac, opušten, normalan, kao i svi veliki ljudi - savršeno neposredan i pristupačan. Imali smo jako lijep odnos, i sada se čujemo. To je čovjek od kojeg može mnogo da se nauči...
I upravo u toj posljednjoj rečenici krije se nešto što će kasnije postati važno i za Stefanov rad sa djecom. Jer, najveći sportisti nijesu samo oni koji najbolje igraju... Ponekad su najveći upravo zato što, uprkos svim uspjesima - umiju da ostanu bliski ljudi.
Pa se, između svih tih utakmica, putovanja i treninga, dogodi ono što je promijenilo Stefanov život više nego prelazak iz jednog kluba u drugi. Postao je suprug, pa otac...

OTAC I SPORTISTA

O sportskim promjenama govori smireno, gotovo analitički. O porodici - sa posebnom nježnošću i zahvalnošću. I ne pokušava da glumi čovjeka koji je oduvijek znao sve odgovore. Naprotiv, priznaje da je očinstvo za njega novo iskustvo i da svakoga dana uči.
- Mijenjamo se iz dana u dan. Kako Petar raste, tako i ja učim da budem otac... Tu sam za njega, a vjerovatno sam ja za sada više naučio od njega nego on od mene.
Sportisti su navikli da im je život organizovan oko sopstvenih obaveza. Trening, odmor, ishrana, utakmica, putovanje, oporavak. Sve je podređeno tome da sjutra budu bolji nego sada. A onda se pojavi neko ko uopšte nije zainteresovan za raspored treninga...
- Moram biti iskren, to je bila velika promjena za mene. Cijelog života bio sam posvećen samo sebi, a sada to više nije slučaj. Zahvalan sam što je uz mene žena koja me razumije, koja mi pomaže i koja mi je pomogla da shvatim šta su brak i porodica. To je nešto potpuno drugačije od života koji sam imao ranije i na šta sam mnogo ponosan.
I kaže - uz podršku roditelja i šire porodice, uspijeva da uskladi sportske obaveze i očinstvo.
- Nije uvijek jednostavno, ali ne bih mijenjao za bilo šta, za bilo kakvu komociju ili slobodu. Prije bi se reklo da sam dobio nešto što se ne može pronaći ni na jednom velikom takmičenju.
Dok se kao otac svakodnevno uči strpljenju, Vidović je počeo da razmišlja i o tome šta može da pruži djeci koja tek sanjaju sportske snove.
Tako je sa prijateljem Benjaminom Komšićem pokrenuo projekat, kroz koji su organizovani kampovi u Kumboru i Bečeju. Okupili su oko 150 djece, doveli renomirane trenere, sportiste i stručnjake iz različitih oblasti, pokušavajući da naprave nešto drugačije od uobičajenih sportskih kampova...

RADOST I SAZRIJEVANJE

Jedno od pravila naročito je zanimljivo: mobilni telefoni dozvoljeni su svega pola sata ujutro i pola sata uveče. Za generaciju koja odrasta uz ekrane, vjerovatno ozbiljniji izazov od ponekog plivačkog treninga...
- Ideja je da se djeca socijalizuju, da budu posvećena jedni drugima. Postoje određena pravila koja poštuju. Želimo da im pokažemo kako izgleda rad sa vrhunskim ljudima, svjetskom elitom našeg olimpijskog sporta, ali i kako ti ljudi žive i ponašaju se.
A vrhunski ljudi nijesu samo gosti koji dođu, održe predavanje, fotografišu se i odu; oni borave sa djecom u hotelu, zajedno jedu, razgovaraju i provode slobodno vrijeme...
Među angažovanim stručnjacima bili su treneri - Petar Radanović, Vido Lompar, Milan Ćirović i Milo Žmukić i velikan sa klupe mađarskog Ferencvaroša Balaš Njeki, pa sportski psiholog Nikola Mijušković... i drugi gosti iz svijeta sporta.
- Djeca imaju priliku da žive sa tim ljudima. Oni su sa nama u hotelu, idu na obroke sa nama, treniraju, razgovaraju. Zamislite da mladi fudbaler ima priliku da tako radi sa Gvardiolom...!
U slobodno vrijeme djeca mogu da im se obrate, da ih pitaju šta god žele...
A Vidović se naročito raduje kada djeca počnu da postavljaju pitanja koja nemaju mnogo veze sa rezultatom utakmice.
- Na jednom od kampova, tokom razgovora sa gostima iz različitih profesija, djeca su pitala kako biraju saradnike, odnosno igrače. I ispostavilo se da odgovori, iako dolaze iz različitih oblasti, imaju mnogo zajedničkog; shvatili su da je to sve manje-više isto. Upravo želimo da stvari iz sporta primijene u životu. Disciplinu, način ponašanja, odnos prema saigraču, odnos prema drugima...
Stefan ne želi da rad sa djecom bude mjesto na kojem će djeca samo malo trenirati, mnogo se zabavljati i vratiti kući sa nekoliko fotografija...
- To nikako nije cilj. Želim da promovišemo prave vrijednosti i da dovodimo ljude koji te vrijednosti predstavljaju. Apsolutno na vrhunskom svjetskom nivou.
U planu su i novi kampovi na Malti i u Trebinju. Ideja se razvija - a Vidović vjeruje da sport može pomoći djeci ne samo da postanu bolji igrači, već i odgovorniji, sigurniji ljudi.

VIZIJA BUDUĆNOSTI

I da, sličnu vjeru u budućnost ima i kada govori o razvoju vaterpola u Podgorici. Raduje ga što glavni grad Crne Gore ima Budućnost, klub u koji je stigao i koji radi sa mladim igračima - a rezultati tog rada već se prepoznaju kroz mlađe reprezentativne selekcije. I vjeruje da je važno da djeca imaju gdje da počnu, ali još važnije - da imaju uz koga da odrastaju.
- Srećan sam što sam u ovoj fazi karijere tu; a vjerujem da kao igrač imam još šta da kažem na visokom nivou nekoliko godina. Budućnost je već prepoznata kao nova i svježa, ozbiljna vaterpolo priča i van našeg regiona. I o tome već svjedoče i neki rezultati... Podgorica to zaslužuje i vjerujem da joj je potrebna takva vaterpolo i plivačka priča i organizacija; a meni i mojoj porodici to je idealan izbor - ističe Vidović.
Zato je jasno, kada se osvrne na sve što je prošao, od mađarskih bazena i sicilijanskog sunca do olimpijskih sela u Tokiju i Parizu, ne govori samo o uspjesima. Govori o ljudima, iskustvima, promjenama... O tome kako je od dječaka koji je sanjao da postane profesionalni sportista stigao do čovjeka koji želi da pomogne drugim dječacima da ostvare svoje snove.
- Kada bih, sad sa 34, sreo onog mladića, dječaka sa 17 godina - rekao bih mu samo da istraje, da vrijedi, da će se svako odricanje i izazov vratiti, da bude ponosan na sebe. Znam, jer je upravo tako i bilo - uz osmijeh zaključuje Stefan.
I kako je, negdje usput, naučio da nijesu svi snovi vezani za sport; i ko zna, možda će neko od tih dječaka o čijem sazrijevanju brine za desetak godina prvi put ući u olimpijsko selo, pogledati oko sebe... I pomisliti da je sve to pomalo nestvarno. A sve stvarno i zasluženo, i biće još ljepše i ponosnije. Baš kao Stefan Vidović u Tokiju.

INTERVJU: Milica Jovanović, direktorica ženskih selekcija u KSCG

Nadam se da ću s ove funkcije dosanjati snove o Olimpijskim igrama

Prije dva mjeseca, Košarkaški savez Crne Gore je doveo veliko „pojačanje", jer je ulogu direktorice ženskih selekcija preuzela dugogodišnja kapitenka Milica Jovanović.
Jedina Crnogorka koja je igrala na osam evropskih prvenstava u kolektivnim sportovima (od 2011. do 2025. godine) ostavila je duboki trag dok je igrala u crvenom dresu, a nova funkcija je logičan slijed onog što je radila u posljednje vrijeme, kada je na terenu bila produžena ruka selektorke Jelene Škerović.
Pred dugogodišnjim tandemom crnogorske košarke su, zajedno sa nacionalnim timom, veoma izazovni mjeseci, jer će se od 11. novembra do 16. februara sljedeće godine u grupi sa Turskom, Poljskom i Izraelom boriti za prva dva mjesta koja vode na Eurobasket u Belgiji, Finskoj, Litvaniji i Švedskoj. Turska je kao učesnik kvalifikacionog turnira za Svjetsko prvenstvo (koje je prošla) bila oslobođena prva faze kvalifikacija, a Poljska i Izrael su upisale po svih šest pobjeda. Crna Gora je autsajder, jer je sa skorom 4:2 stigla do druge faze, ali i zbog činjenice da ima mladu i veoma neiskusnu ekipu.
„Nije prvi put da pominjemo smjenu generacija. Ona se dešavala već nekoliko puta i dok sam ja igrala. Ali u ovom trenutku mislim da će biti najosjetnije. Imamo najviše igračica koje su do 20 godina, to će biti srž reprezentacije. To je u neku ruku dobro, jer će se one oprobati, napredovati, a stvorićemo i lijepu priču za kasnije. Vidjećemo baš na ovim utakmicama šta u ovom trenutku možemo da uradimo, jer je dosta igračica u NCAA, a nismo ni sigurne ko će nam se od stranih košarkašica pridružiti, odnosno da li će ijedna. Možda je sada nezahvalno i komentarisati, ali uvijek gledam sa pozitivne strane to što se priključuje dosta igračica koje su mlađe i ući će u sistem seniorske

FIBA

Treba ulagati u našu djecu

Posljednjih godina je uvijek inostrano pojačanje u reprezentaciji bilo na poziciji centra, od Anđelike Robinson, Glori Džonson, Markiše Getling i Nataše Mek. Da li je možda vrijeme da se to promijeni, jer znamo kakav bum je Bosna i Hercegovina napravila sa bekom svjetske klase, bivšim MVP WNBA lige, Džonkel Džons?

„Vjerovatno ću iznenaditi odgovorom, ali smatram da bi za reprezentaciju trebalo da igraju samo Crnogorke. Iskreno, igrala bih samo sa našom djecom, kako god to izgledalo u ovom trenutku, ali moramo da izgradimo, da im damo priliku da se oprobaju, da uđu u te duele. Pričam samo u svoje ime, jer naravno selektorka tu ima najveću odgovornost i to je njena odluka. Ali, smatram da se u ovom trenutku gubi smisao dovođenjem stranaca".

FIBA

košarke", rekla je 37-godišnja Nikšićanka na početku intervjua za Olimpijski magazin.

Do sada je Crna Gora od obnove nezavisnosti odigrala svih osam evropskih prvenstava, na kojima si ti nastupila, ali sada nije favorit da pođe i na deveto zaredom. Da li bi neodlazak na Eurobasket bio udar na žensku košarku u Crnoj Gori?

„I ranije se dešavalo da nismo bili favoriti, da niko nije vjerovao da možemo da se plasiramo, pa jesmo svaki put od obnove nezavisnosti. Vjerujem da će se to desiti i ovog puta. Kako, ne znam, ali vjerujem da možemo, vjerujem da postoji mogućnost da se desi. Neću da odgovaram što će biti, kako će biti, kako će to izgledati, jer stvarno želim da svu svoju energiju usmjerim ka tome da ćemo se ipak pojaviti na Evropskom prvenstvu".

Da li ti je neobično u novoj ulozi?

„Kad čujem šta u stvari radim, bude mi pomalo neobično. Ali što se posla tiče, imam osjećaj kao da su me posljednjih godina sve obaveze koje kapitenska traka nosi i uvele u sve ovo. Kao kapitenka sam uvijek voljela da imam lijep odnos sa saigračicama i stručnim štabom, da budem na usluzi i jednima i drugima, kako bismo napravile lijepu priču i mislim da smo to uradile. Sada imam malo drugačiju ulogu, gdje organizaciono mogu da pomognem. Najviše što mi se u ovoj ulozi sviđa je to što mogu da umiješam prste u razvoj ženske košarke".

Jesi se iznenadila kad je stigao poziv?

„Jesam. Iskreno, jesam".

Zašto si se iznenadila? Dala si mnogo reprezentaciji, puno godina bila tu, zar nije logično da dobiješ šansu?

„Iskreno, nisam razmišljala nikada u ovom smjeru. I svojim obrazovanjem gledala sam da to možda bude sportska psihologija i programi koji su upravo za to vezani. Nisam mislila da će se desiti nešto ovakvo. Tako da mogu slobodno da kažem da se jesam iznenadila".

Koliko može djevojkama da znači to što ste tu Jelena Škerović i ti, koje ste dale mnogo reprezentaciji?

„Sigurno mnogo. Ne samo u košarkaškom smislu, nego smo mi tu i da na neki način prenesemo sve ono što smo prošle, sve što smo uspjele da uradimo, a i naravno i ono za čim žalimo i što bismo voljele da sa njima uspijemo kroz reprezentaciju. Vjerujem da su djevojke svjesne toga, da su svjesne Škerinog uticaja, ali i mog. Mislim da i one osjećaju da se ova moja nova uloga samo nadovezuje na ono što sam radila i kao kapiten".

Da li vidiš neku novu igračicu koja bi mogla da dostigne vaše nivoe?

„Nekoliko je imena koje mogu odmah da kažem. Marija Leković već godinama pokazuje da je taj kalibar, već je i nadmašila svaku od nas time što je osvojila Evroligu sa Fenerbahčeom. Nije samo Jelenu Dubljević, koja ima šampionski prsten iz WNBA. Mariji predviđam jako lijepu i dugu karijeru. Uz nju, vjerujem u Kseniju Šćepanović, možda zato što igramo istu poziciju i što sam posljednjih godina imala priliku da joj budem mentor i na terenu i van terena. Mislim da ima predispozicije da bude igračica na velikom evropskom nivou. Naravno, ima još dosta mlađih igračica koje imaju sjajne predispozicije i perspektivu, ali uvijek i njima kažem: neophodni su veliki rad, trud, zalaganje i odricanje, odricanje i odricanje".

Znamo koliko su prvoj generaciji, koja je izvanredno predstavljala Crnu Goru, značile utakmice Budućnosti u zajedničkoj ligi. Posebno se pamte dueli sa Hemofarmom, ali igrala se i Evropa. Koliko sad to fali Budućnosti, jer Regionalna liga nije taj nivo? Koliko bi im to značilo za napredak?

„Značilo bi im mnogo. Trenutno Budućnost igra WABA ligu, kao i mi kada smo bile tu davnih godina, ali smo nastupale i u Evrokupu. Budućnost bi i u ovom trenutnom sastavu mogla dobro da se kotira u Evrokupu. To bi igračicama mnogo značilo, to je iskustvo više, od šest do 12 utakmica velikog kvaliteta. Moja topla preporuka crnogorskoj košarci je da se vratimo na evropsku scenu i da igračicama, prije svega, priuštimo da napreduju i da se oprobaju u tim ligama".

Da se vratimo tvojim igračkim danima i učešću na osam prvenstava Starog kontinenta. Svi koji pratimo košarku žalimo za 2011. godinom, zbog dva meča maltene za odlazak na Olimpijske igre u Londonu - bolnih poraza od Turske u četvrtfinalu i Hrvatske u meču za 5. mjesto. Pamtimo i 2015. četvrtfinale, kada ste stale na korak od senzacije i tvojom trojkom povele protiv Španije 74:72 na 20 sekundi do kraja. Koliko puta si „vrtjela" film sa tih utakmica?

„Dosta puta. Te 2011. sam bila dosta mlada i nisam imala neku značajniju ulogu, ali naravno da je ogroman žal zbog kraja tog prvenstva. Početak je bio fenomenalan, 'Cinderella story', ali se završilo kako se završilo. Već 2015. sam imala malo veću ulogu, i to me i dalje baš puno boli. Vjerujem, ipak, da sve dođe na svoje i da Škera i ja, ali i cijela Crna Gora kroz nove generacije, možemo imati priliku da nadomjestimo to što smo propuštale tih godina. Stvarno vjerujem da, ako pričamo o ovom Evropskom prvenstvu, možemo da pričamo i o sljedećem, i onom što dolazi za četiri-šest godina, o Svjetskom prvenstvu i Olimpijskim igrama koje moramo da sanjamo da bismo došle do njih. A ja ih stvarno sanjam i gledaću da mi se snovi, koji se nisu ostvarili kao igračici, ostvare uz ove naše nove nade".

Na prvom Eurobasketu 2011. godine ste odigrale fenomenalno prvu i drugu grupu, upisale svih šest pobjeda i u četvrtfinalu izgubile od Turgske, koja je jedva prošla do nokaut faze. Poslije ste igrale sa Hrvatskom za 5. mjesto i kvalifikacije za Olimpijske igre. Dobile ste je u glavnoj fazi 81:60, a onda važniji meč izgubile 73:59, da bi Hrvatska potom stigla do Londona. Šta vam je nedostajalo?

„Možda klupa. Sve te utakmice je iznosilo pet-šest igračica, a sve ostale reprezentacije su imale dužu klupu. Ne mogu da kažem da je neka od nas mlađih možda i mogla da pomogne na način na koji su igrale prva petorka i ta šesta igračica, ali mislim da nam je to nedostajalo. To nam je falilo i na sljedećim prvenstvima. To crnogorska košarka jednostavno mora da promijeni. Moramo da se pozabavimo upravo tim omasovljenjem, ali i zadržavanju igračica i radom na kvalitetu onih djevojaka koje se zadrže u košarci. Malo sistemske podrške može da bude dosta veliki korak ka tome".

I sama kažeš da te najviše boli onaj poraz u četvrtfinalu 2015. godine. Znamo da ste u meč četvrtfinala sa Španijom ušle kao potpune autsajderke, ali ste odigrale sjajno i bile na korak od jedne od najvećih senzacija u XXI vijeku.

„Milion puta sam premotala film sa tog meča. Bila sam i akter tih posljednjih minuta, ta trojka koju sam dala za vođstvo je bila najveći šut u mojoj karijeri. Možda bi sve bilo u redu da se ta trojka desila 10-ak sekundi kasnije, ali ekipe kao što je Španija, koje imaju toliku raznovrsnost igračica iz godine u godinu, nađu način da daju koš. Na tom prvenstvu su imale pet igračica na terenu koje su bili mogući akteri posljednjeg napada. Nismo znale odakle će da dođe prijetnja. Španija je na podijumu svake godine, uzima zlato, srebro ili bronzu u svim selekcijama, ne samo u seniorskoj. To nam je dokaz da moramo da poradimo na dužini kluba i broju kvalitetnih igračica. Ne možemo se oslanjati samo na Mariju i Kseniju na primjer, moramo da radimo i na svim ostalima da bismo mogle da prijetimo nekome".

Filip Trajković, bivši vaterpolo reprezentativac, od septembra direktor VPSCG

Vjerujem da ću opravdati povjerenje

Filip Trajković od septembra obavlja funkciju direktora Vaterpolo i plivačkog saveza Crne Gore, nakon što mu je Upravni odbor, na predlog predsjednika Saveza, ukazao povjerenje. Trajković je bivši profesionalni vaterpolista, koji je nastupao za vodeće domaće i inostrane klubove i bio reprezentativac Crne Gore, sa brojnim nastupima za jednu od najtrofejnijih generacija crnogorskog vaterpola.

Nakon završetka igračke karijere posvetio se inženjerskoj struci, a tokom više od deset godina rada u ozbiljnom poslovnom sistemu stekao je značajno menadžersko i rukovodeće iskustvo, uključujući upravljanje timovima i poslovnim procesima.

Njegov angažman dio je nastojanja Upravnog odbora da dodatno ojača kancelariju Saveza, podigne nivo organizacije i operativne efikasnosti i obezbijedi da se odluke i pravci razvoja koje utvrđuje Upravni odbor kvalitetnije i brže sprovode u svakodnevnom radu.

- Kada smo razgovarali o daljem unapređenju rada Saveza, jedan od ciljeva Upravnog odbora bio je da dodatno ojačamo kancelariju i učinimo je operativnijom i efikasnijom. Smatrali smo da nam je potreban čovjek koji razumije sport i način na koji funkcionišu klubovi i reprezentativne selekcije, ali koji istovremeno ima ozbiljno menadžersko iskustvo i iskustvo u upravljanju ljudima i procesima. Vjerujem da Filip upravo spaja te dvije stvari i zato sam ga predložio Upravnom odboru. Očekujem da svojim iskustvom doprinese tome da ono što zajednički definišemo kao pravac razvoja Saveza bude kvalitetno sprovedeno u svakodnevnom radu", kazao je Nikola Milić, predsjednik VPSCG.

Svjestan sam odgovornosti koju ova funkcija nosi i vjerujem da mogu da spojim menadžersko iskustvo koje sam stekao tokom profesionalne karijere sa razumijevanjem sporta koji me je u velikoj mjeri i formirao kao čovjeka

COK

Trajković na MI u Tarantu

Trajković ističe da je svjestan odgovornosti koju nova funkcija nosi i da povjerenje Upravnog odbora vidi kao obavezu da svojim radom doprinese daljem unapređenju Saveza.

- Zahvalan sam Upravnom odboru i predsjedniku na ukazanom povjerenju. Svjestan sam odgovornosti koju ova funkcija nosi i vjerujem da mogu da spojim menadžersko iskustvo koje sam stekao tokom profesionalne karijere sa razumijevanjem sporta koji me je u velikoj mjeri i formirao kao čovjeka. Moj cilj je da svojim radom doprinesem viziji i pravcu koji su postavili Upravni odbor i predsjednik i da opravdam povjerenje koje mi je ukazano - kazao je Trajković.

„Sokoli“ ostavili vrlo dobar utisak u prva četiri meča C2 grupe Lige nacija, u novembru za ovjeru prvog mjesta

Crna Gora ponovo živi fudbalsku euforiju

FSCG

Fudbalska euforija ponovo trese Crnu Goru. Trebalo je tako malo – nova energija, koju je donio dolazak **Mirka Vučinića** na klupu nacionalnog tima čiji je bio i prvi kapiten, probudila je vjeru u „sokole“, koje je protiv Jermenije u posljednjem meču prvog ciklusa Lige nacija pratilo 9.700 navijača.

Ambijent u duelu s Jermenima podsjetio je na najveće mečeve u istoriji reprezentacije, na davno prošla vremena, s nadom da ova generacija može da ode korak dalje od one koja je igrala baraž za Evropsko prvenstvo 2012.

Ovaj tim je, ipak, tek na početku, još nema dovoljan uzorak velikih utakmica da bi se izvodili zaključci, ali ono što je viđeno krajem septembra i početkom oktobra šalje pozitivne signale – Vučinićev tim nakon četiri kola u C2 grupi Lige nacija ima tri pobjede i remi.

Sa 10 bodova je lider grupe, na plus tri u odnosu na Kipar, koji je ostao jedini konkurent za prvu poziciju.

- Lijepo je igrati pred punim tribinama. Da li će biti i dalje – zavisi od nas. Vratili smo publiku borbenošću, željom, trkom, time što smo pokazali glad za pobjedom. Kad sam došao na mjesto selektora jedino što sam obećao je borba. To i pokazujemo, a imamo i dobre rezultate. Važno je da ostanemo skromni i da mnogo radimo. Neće biti dobro ako spustimo ljestvicu po tom pitanju – rekao je Vučinić.

„Sokoli“ su u prvom kolu pobijedili Kipar kod kuće sa 2:1 poslije preokreta, potom srušili Jermeniju u gostima sa 3:2 nakon što je domaćin dva puta izjednačavao, a potom osvojili i Rigu trijumfom nad Letonijom od 2:1.

Ponestalo je snage za maksimalan učinak – Jermeni su odoljeli pod Goricom (0:0) i zaustavili pobjednički nalet **Stevana Jovetića** i drugova.

- Svjesni smo da smo imali veliku šansu za veliki iskorak. Ispustili smo je, ali prvi smo i dalje. Razumijem da su igrači tužni. To je i dobro. Prvi smo sa plus tri boda u odnosu na drugoplasiranog, a oni su tužni i nervozni. To znači da gradimo nešto dobro – istakao je Vučinić.

PONOSAN NA IGRAČE

Dvadeset četiri igrača koristio je Vučinić u prva četiri meča. Debitovala su trojica – **Aleksa Latković**, koji je donio tri boda u Jermeniji, **Andrej Đurić** i **Danilo Vukanić**.

- Nakon skoro dvadeset dana koje smo proveli zajedno tokom ovog okupljanja i svega što smo izgradili kao grupa, ponosan sam na igrače. U fudbalu pojedinac može da zablista, ali samo tim pobjeđuje. Pojedinac ima potez, ali tim ima nesalomivu snagu. U ove

→

četiri utakmice bili su sve ono što sam od njih tražio – energija, volja, ogromna želja i bespoštedna borba za svaku loptu, za svaki pedalj terena. Za ovih dvadeset dana, a posebno na utakmicama, očigledno je bilo zajedništvo - vas na terenu i nas pored terena. Od onog gromoglasnog „Za Crnu Goru“ koje je treslo zidove svlačionice, preko ponosnog pjevanja himne „od kojeg se ježi koža, pa sve do posljednjeg zvižduka... Ginuli su jedan za drugog. Bez zadrške, bez kalkulacija i bez ijednog koraka nazad - naveo je legendarni Nikšićanin.

Nastavio je u istom tonu.

- Kada igrate sa takvim srcem, kada vas vodi ta strast, kada se borimo jedan za drugog i kada stojimo svi zajedno kao jedan - ništa nas ne može slomiti. Ovo što smo izgradili samo je početak. Nastavljamo dalje još jače, još gladniji, sa istim žarom i istim nepokolebljivim zajedništvom. Za sve nas u reprezentaciji, ali i za sve koji nas vole i podržavaju - podvukao je Vučinić.

6

utakmica u nizu bez poraza ima reprezentacija Crne Gore (četiri takmičarske, dvije prijateljske)

SVIM SILAMA DO PRVOG MJESTA

Liga nacija završava se u novembru – našu reprezentaciju očekuju dueli s Letonijom 12. novembra u Podgorici i tri dana kasnije sa Kiprom u Limasolu.

Ukoliko odbrani prvo mjesto, izboriće povratak u B diviziju, mjesto u trećem šeširu na žrijebu kvalifikacija za Evropsko prvenstvo 2028, a potencijalno i baraž za Euro.

Za izvjesnije mjesto u plej-ofu poželjno je i da sakupi što više bodova do kraja aktuelnog takmičenja...

- Nijesmo još ništa uradili. Idemo korak po korak, najvažnije je da novembar dočekamo spremni, bez povreda i onda da svim silama napadnemo tri boda protiv Letonije – poručio je Mirko Vučinić.

FSCG

FSCG

PORUKA „SOKOLA“: Zajedno do kraja

Novo lice Crne Gore u Ligi nacija. Među nosiocima igre sada su momci rođeni 2006. godine, Andrija Bulatović i Vasilije Adžić, lideri na terenu i van njega i dalje su Stevan Jovetić, Stefan Savić, Marko Janković, Adam Marušić, Marko Vešović, Igor Vujačić, u napadu je „teška artiljerija“ Nikola Krstović – Milutin Osmajić...

Dobar spoj mladosti i iskustva ima Mirko Vučinić na raspolaganju.

- Prezadovoljan sam, svi momci su odradili dobar posao. Sjajna atmosfera je u timu. Publika se vratila na stadion, vratili smo vjeru u naš fudbal. Nadam se da će nas navijači podržati i u narednom meču protiv Letonije, koji će biti ključan – rekao je Stefan Savić.

- Čast je predstavljati reprezentaciju Crne Gore, gdje svaki igrač daje posljednji atom snage za svoju državu i ovaj grb. Veliko hvala publici i svim navijačima koji nas podržavaju i koji su uvijek uz nas – naveo je Andrija Bulatović.

- Četiri utakmice su iza nas, ali ono najvažnije tek dolazi. Doživjeli smo posebne emocije – pun stadion, nevjerovatna atmosfera i osjećaj koji je teško opisati riječima. Hvala navijačima što su uz nas. Idemo zajedno do kraja – kazao je Osmajić.

FSCG

Rukometašice Crne Gore od 3. decembra na Evropskom prvenstvu

„Lavice“ na početku olimpijskog puta

Bitke za plasman na Olimpijske igre otvara selekcija koja nam je donijela jedinu medalju sa najveće smotre sportista - rukometašice Crne Gore.

U pet zemalja (Poljskoj, Rumuniji, Češkoj, Slovačkoj i Turskoj) od 3. do 20. decembra igraće se Evropsko prvenstvo, sa kojeg će šampion izboriti vizu za Los Anđeles, a srebrna i bronzana selekcija osigurati makar kvalifikacione turnire za OI.

„Lavice” nisu među favortkinjama za visok plasman jer su na prekretnici, bez nekoliko igračica koje su obilježile prethodnu deceniju, ali ako nas je iko navikao na čuda u prethodne dvije decenije, onda su to svakako rukometašice.

U odnosu na Svjetsko prvenstvo u Njemačkoj u decembru prošle godine nema Itane Grbić i Ivone Pavićević, koje su odlučile da se oproste od nacionalnog tima, zbog čega je selektorka Suzana Lazović podmladila tim možda i ranije nego što je planirala.

Na „Trofeju Makedonije” u Ohridu šansu je dobilo nekoliko djevojaka koje su sa kadetskom reprezentacijom u avgustu osvojile srebro na Svjetskom prvenstvu u Rumuniji, a Ivana Savić je proglašena za najkorisniju igračicu turnira.

„To je veliko priznanje za nju i potvrda njenog rada i kvaliteta. Pred njom je još mnogo prostora za napredak, ali ukoliko nastavi da radi sa ovakvom posvećenošću, disciplinom i pravim odnosom prema radu, vjerujem da je pred njom ozbiljna i lijepa karijera. Na nama je da joj pomognemo da taj potencijal razvije na pravi način i da iz godine u godinu bude sve bolja”, rekla je Lazovićeva.

Zbog odsustva Matee Šošo (doskoro Pletikosić) i Natalije Lekić, na poziciji srednjeg beka je veliku minutažu imala 17-godišnja Andrea Dragnić, najbolji srednji bek šampionata u Rumuniji, i pokazala da je i budućnost i sadašnjost crnogorskog rukometa.

RSSM

„Ovakvi turniri su veoma značajni upravo zbog toga što možemo da vidimo nove snage i da igračicama koje dolaze damo prostor da osjete seniorski nivo i odgovornost koju nosi reprezentativni dres. Imale smo priliku da provjerimo različita rješenja i da vidimo kako pojedine igračice reaguju u zahtjevnim utakmicama. To je važno za budućnost ekipe, ali i za konkurenciju unutar samog tima”, naglasila je selektorka.

Crna Gora će na Evropskom prvenstvu igrati u grupi A u rumunskoj Oradei sa Mađarskom, Islandom i Slovenijom, a dvije najbolje selekcije će odigrati još minimum četiri utakmice u glavnoj fazi u istoj zemlji, ali drugom gradu - Klužu. Nerealno je očekivati da „lavice” u novoformiranoj grupi 1 obezbijede jedno od prva dva mjesta, znajući da će potencijalni rivali biti najvjerovatnije Norveška, Rumunija, Danska i Španija, ali bi šampionat Starog kontinenta mogao da posluži da mlade igračice „narastu” i budu prave kada je najvažnije - na Svjetskom prvenstvu u Mađarskoj sljedeće godine, kada će se dijeliti nove vize za kvalifikacione turnire za OI, zakazane od 28. februara do 5. marta 2028. godine.

„Moramo biti realne i svjesne određenih nedostataka, prihvatiti ih i pronaći pravi način da ih u narednom periodu ispravimo. Samo tako možemo da izvučemo ono najbolje iz ove ekipe i da napravimo korak naprijed. Sada je najvažnije da iz ovih utakmica izvučemo prave zaključke. Imamo još mnogo prostora za napredak i želim da iz okupljanja u okupljanje budemo sve bolje, stabilnije i konkretnije kao ekipa”, istakla je Lazovićeva nakon turnira u Ohridu.

Rivali na Evropskom prvenstvu su dobro poznati, ali u našem taboru će se najviše baviti sobom. „Prioritet je da svaki naredni period iskoristimo na pravi način. Imamo jasnu sliku onoga što trenutno možemo i na čemu moramo da radimo. Do 3. decembra, kada nas očekuje prvi meč na Evropskom prvenstvu, moramo da podignemo nivo igre, budemo stabilnije i da svako novo okupljanje iskoristimo za dodatno uigravanje i napredak. Najvažnije je da iz ovog turnira izvučemo prave zaključke i da naredni put budemo još bolje”, zaključila je selektorka.

Odlična stvar za reprezentaciju je što će od naredne sezone dres Budućnosti ponovo nositi Tatjana Brnović, pa će moći da se uigrava sa još nekoliko crnogorskih reprezentativki. Možda naš najveći klub dovede još neku „lavicu”, jer je Crna Gora najbolje rezultate ostvarivala kada su Budućnost i reprezentacija bile kao jedno...

Dvije decenije: novi Statut, nova Strategija i glasovi olimpijaca

Jul je u COK-u bio mjesec institucionalnih odluka i osvrta. Druga redovna Skupština usvojila je 7. jula novi Statut, Strategiju 2026-2030 i Etički kodeks, a nedjelju kasnije COK je serijalom razgovora i esejem obilježio dvadeset godina crnogorskog sporta pod sopstvenom zastavom.

Skupština je održana u Univerzitetskom sportsko-kulturnom centru u Podgorici, uz prisustvo 37 od 59 delegata, tačno 19 godina nakon što je COK na 119. sjednici MOK-a u Gvatemali primljen kao 204. član. Novi Statut usklađen je sa Olimpijskom poveljom i propisuje najmanje 30% lica svakog pola u svim organima i tijelima, uz prelazni režim primjene. Ojačane su odredbe o zaštiti sportista, posebno maloljetnih, i o integritetu takmičenja.

Strategija 2026-2030 stavlja sportistu u središte sistema, a kao tematske prioritete izdvaja zdravlje sportista, rodnu ravnopravnost i žene u sportu, olimpijske vrijednosti i obrazovanje, te partnerstva. Delegati su usvojili i Deklaraciju sportista, Politiku rodne ravnopravnosti, koja postavlja srednjoročni cilj od najmanje 40% lica oba pola u upravnim i stručnim tijelima i uređuje zaštitu sportistkinja u vezi sa trudnoćom i materinstvom, kao i Politiku održivosti sa smjernicama za „zelene događaje".

Ista sjednica primila je Mačevalački savez Crne Gore u članstvo, usvojila finansijski izvještaj za 2025. godinu i uručila priznanje „Zaslužni sportski radnik" Draganu Đurčiću iz Kotora, za višedecenijski doprinos VK Primorac i organizacijama vodenih sportova.

Na Dan državnosti COK je objavio esej „Odjek istorijskog iskustva", dio Specijalnog dodatka Olimpijskog magazina. Tekst polazi od cetinjskog lista Luča, koji je u junu 1895. pitao zašto Crna Gora ne bi učestvovala na obnovljenim Olimpijskim igrama, i stiže do Pekinga 2008, kada je crnogorska zastava prvi put podignuta u olimpijskom selu, 111 godina kasnije. Esej ne ostaje na slavljenju: bilježi da je crnogorski sport predugo počivao na entuzijazmu pojedinaca, da dvorane, bazeni i stadioni kaskaju za evropskim standardima i da će Los Anđeles 2028. biti ispit smjene generacija.

O ove dvije decenije crnogorskog sporta govorili su Dušan Simonović, Dragan Adžić, Milena Raičević, Predrag Jokić, Danka Kovinić, Milivoj Dukić, Tatjana Bokan, Danijel Furtula, Jelena Dubljević, Srđan Mrvaljević, Ana Marković i Nikola Nikolić.

MEĐUNARODNA SCENA: Od Skoplja do Splita

Simonović odlikovan Medaljom prijateljstva, državnim odlikovanjem Mongolije

Od juna do oktobra predstavnici COK-a učestvovali su na šest međunarodnih skupova i sastanaka u Skoplju, Budimpešti, Istanbulu, Mongoliji, Podgorici i Splitu. Zajednički imenitelj bio je kalendar 2027. godine i položaj Crne Gore u evropskom i regionalnom olimpijskom pokretu.

Međunarodne aktivnosti u drugoj polovini godine počele su u Skoplju, na konferenciji o sportskoj diplomatiji u organizaciji Olimpijskog komiteta Sjeverne Makedonije. Generalni sekretar Andrija Popović govorio je na panelu sa kolegama iz Sjeverne Makedonije, Albanije, Kosova, Bosne i Hercegovine i Bugarske, a skup je zaključen potpisivanjem kojim je osnovan Regionalni hab za sportsku diplomatiju olimpijskih komiteta Zapadnog Balkana. Ispred COK-a konferenciji je prisustvovao i Mladen Vlahović.

Na 55. Generalnoj skupštini EOK-a u Budimpešti, 12. i 13. juna, COK su predstavljali predsjednik Dušan Simonović i zamjenica generalnog sekretara Maja Peković. Delegatima se prvi put od izbora 2025. godine obratila predsjednica MOK-a Kirsti Koventri, a Izvršni odbor EOK-a podržao je kandidaturu Spirosa Kapralosa za predsjednika ANOK-a, o kojoj se odlučuje u decembru u Hong Kongu. Organizatori Istanbula 2027 najavili su najveći broj mjesta za olimpijske kvalifikacije u istoriji Evropskih igara.

Nekoliko nedjelja kasnije šef misije Ivan Bošković boravio je na Seminaru šefova misija u Istanbulu, gdje je u radnim sesijama sa Organizacionim komitetom dobio uvid u tok

priprema i prenio povratne informacije iz ugla crnogorske delegacije.

U septembru je predsjednik Simonović, kao član zvanične delegacije u prvoj državnoj posjeti predsjednika Crne Gore Jakova Milatovića Mongoliji, odlikovan Medaljom prijateljstva. Odlikovanje mu je uručio predsjednik Mongolije Ukhnaa Khurelsukh. Crnogorski olimpijski komitet bio je prva crnogorska institucija koja je uspostavila direktnu saradnju sa partnerskom institucijom u Mongoliji. Prvi Memorandum o razumijevanju potpisan je u septembru 2023. godine u Olimpijskoj kući u Ulan Batoru, a potpisali su ga predsjednik Nacionalnog olimpijskog komiteta Mongolije i član Međunarodnog olimpijskog komiteta Battushig Batbold i predsjednik COK-a Dušan Simonović. Saradnja dvije olimpijske organizacije od tada se kontinuirano razvija, doprinoseći jačanju kulturnih, sportskih i diplomatskih odnosa dvije zemlje.

Krajem septembra COK je ugostio delegaciju Savjeta Evrope, koja je kroz Prošireni parcijalni sporazum o sportu (EPAS) posjetila Crnu Goru uoči njenog predsjedavanja Komitetom ministara. Simonović je predstavio inicijative koje je COK uputio Vladi: Fond za razvoj sporta, raspodjelu prihoda od igara na sreću, nacionalno tijelo za zaštitu integriteta koje bi objedinilo zaštitu sportista, sprječavanje manipulacija i antidoping, kao i model zapošljavanja vrhunskih sportista u Ministarstvu unutrašnjih poslova i Ministarstvu odbrane. Razgovaralo se i o saradnji sa Ministarstvom sporta i mladih na novom Zakonu o sportu.

Period je zaokružen 46. Seminarom EOK-a i Forumom Olimpijske solidarnosti u Splitu, 9. i 10. oktobra, na kojem su COK predstavljali Maja Peković i Ivan Bošković. U fokusu seminara bile su pripreme za četvrte Evropske igre Istanbul 2027 i Olimpijske igre Los Anđeles 2028. Predstavnici organizacionih komiteta upoznali su nacionalne olimpijske komitete sa tokom priprema, uključujući organizaciju borilišta, smještaj, transport i dolazak delegacija. U program Evropskih igara uvršteno je i jedrenje. Predstavljene su i pripreme za zimski i ljetnji Evropski olimpijski festival mladih (EYOF) 2027. godine, čiji će domaćini biti Brašov i Linjano Sabjadoro.

Program seminara obuhvatio je četiri radionice posvećene pripremi delegacija, postupku izbora sportistkinja i sportista za predstojeće igre, saradnji nacionalnih olimpijskih komiteta, primjeni novih tehnologija u podršci delegacijama i unapređenju informisanja sportista i članova timova. Seminar je otvorio predsjednik EOK-a Spiros Kapralos, ističući značaj neposredne razmjene informacija sa organizatorima takmičenja i obezbjeđivanja alata koji nacionalnim olimpijskim komitetima omogućavaju kvalitetniju podršku sportistima. Tokom boravka u Splitu, predstavnici COK-a održali su niz bilateralnih sastanaka sa kolegama iz nacionalnih olimpijskih komiteta regiona. Održan je i sastanak nacionalnih olimpijskih komiteta malih zemalja Evrope, posvećen Igrama malih zemalja Evrope koje će 2027. godine biti održane u Monaku.

Sportisti i partneri na putu ka Los Anđelesu 2028

Marija Vuković obilježila je ljeto sa tri vrhunska rezultata: bronza na Evropskom prvenstvu u Birmingemu, treće mjesto na mitingu Dijamantske lige u Cirihu i zlato u Tarantu. Predsjednik Simonović ju je ugostio u septembru, zajedno sa predsjednikom Atletskog saveza Miloradom Vuletićem i generalnim sekretarom Milanom Madžgaljem, podsjećajući da je dva puta birana za najbolju sportistkinju Crne Gore i da je stipendistkinja COK-a. Pored nje, sjajan rezultat napravile su i mlade rukometašice osvajanjem srebrne medalje na Svjetskom prvenstvu, kao i karatisti koji su na Svjetskom prvenstvu za kadete, juniore i mlađe seniore (U21), osvojili tri medalje (Vuk Vučinić zlato, Katarina Đukić i Anes Arifaj bronzu).

Na programima podrške najkonkretnija novost stigla je iz MOK-a. Grant „Fit for the Future Olympian“ svakom olimpijcu, počev od Milano Kortine 2026, daje pravo na 10.000 američkih dolara po izdanju Igara na kojem nastupi. Fond iznosi 140 miliona dolara po olimpijadi, isplate idu preko nacionalnih olimpijskih komiteta, prijave bi trebalo da se otvore krajem 2026, a prve isplate očekuju se 2027.

COK i SIRO Porto Montenegro nastavili su Program oporavka i regeneracije, pokrenut u maju za stipendiste COK-a u individualnim sportovima i za sportiste iz timskih sportova koji su potencijalni učesnici Igara u Los Anđelesu. U oktobru su u njemu boravili plivači Miloš Milenković, rekorder Crne Gore na 50 i 100 metara delfin, olimpijka iz Pariza Jovana Kuljača i mlada Jana Borović. Nakon njih, ženska seniorske rukometna reprezentacija Crne Gore boravila je u Tivtu, od 19. do 25. oktobra.

Reprezentacija je u Tivtu, u okviru EHF sedmice, sprovodila pripreme za Evropsko prvenstvo, koje će u decembru biti održano u Poljskoj, Rumuniji, Češkoj, Slovačkoj i Turskoj. Selektorka Suzana Lazović pozvala je 20 igračica. Stručni štab bio je fokusiran na procjenu forme reprezentativki, nastavak uigravanja ekipe i analizu protivnica koje Crnu Goru očekuju na prvenstvu.

Crna Gora je u ovom periodu potvrdila i još dva velika domaćinstva. Bokserski savez Crne Gore dobio je od World Boxinga organizaciju Svjetskog prvenstva do 19 godina, zakazanog u Budvi od 14. do 28. oktobra, sa više od 80 država i preko dvije hiljade učesnika. Crnu Goru predstavljaju Vuk Dabović, Matija Roganović i Vasilije Kujundžić. Na sastanku sa predstavnicima EKF-a i Karate saveza Crne Gore, Simonović je potvrdio punu podršku Evropskom prvenstvu u karateu i parakarateu, koje će 2028. biti održano u Podgorici. U junu je COK ugostio i delegaciju Teniskog saveza Crne Gore

STRONG: Prava sportista od principa do primjene

U Majncu je 1. i 2. oktobra održan drugi sastanak partnera na projektu STRONG – Athletes' Rights & Responsibilities. Projekat je ponovo okupio predstavnike 15 nacionalnih olimpijskih komiteta, kancelariju Evropskih olimpijskih komiteta u Briselu i Univerzitet Johanes Gutenberg u Majncu sa zajedničkim ciljem: da prava sportista budu jasnije prepoznata, razumljiva i primjenjiva u svakodnevnom sportskom okruženju.

Tokom drugog projektnog sastanka i Validation Workshop-a, partneri su radili na pretvaranju nalaza i iskustava iz prethodnog perioda u konkretne obrazovne potrebe i planove za njihovu primjenu. Poseban dio programa bio je posvećen razmjeni iskustava kroz primjer Njemačke.

Zaštita prava sportista nije samo stvar dokumenata i pravila, već stvaranja sportskog sistema u kojem sportisti znaju svoja prava, razumiju svoje odgovornosti i imaju podršku da ih ostvaruju jedna je od poruka sa ovoga dvodnevnog sastanka.

Crnogorski olimpijski komitet učestvuje u evropskom projektu STRONG – Supporting the Implementation of Athletes' Rights and Responsibilities in National Olympic Committees, koji koordinira EOK EU kancelarija, uz sufinansiranje Evropske komisije kroz program Erasmus+.

Crnogorski olimpijski komitet u Majncu su predstavljale Maja Peković i Anđela Bulatović.

Igre donose 40 milijardi dolara i više od 200.000 radnih mjesta

Nova analiza Korporacije za ekonomski razvoj okruga Los Anđeles (LAEDC) pokazuje kako bi Olimpijske i Paraolimpijske igre LA28 mogle da podstaknu zapošljavanje, doprinesu rastu poslovanja i osnaže zajednice širom šireg područja Los Anđelesa. Studija procjenjuje da bi planiranje, priprema i organizacija Igara mogli generisati približno između 20,5 i 40,6 milijardi dolara ukupne ekonomske aktivnosti i podržati približno 126.000 do 224.000 radnih mjesta u širem području Los Anđelesa.

Studiju je sproveo Institut za primijenjenu ekonomiju LAEDC-a na zahtjev LA28, a ona pruža sveobuhvatnu procjenu ekonomskih i fiskalnih efekata povezanih sa Igrama tokom višegodišnjeg perioda koji prethodi 2028, uključujući i samu godinu održavanja Igara. LAEDC je nezavisno razvio ekonomske modele na osnovu kojih je došao do svojih zaključaka.

- Obim i širina ekonomske aktivnosti povezane sa Igrama 2028. godine značajni su čak i kada se posmatraju kroz konzervativnu prizmu. Naša analiza pokazuje da će se uticaj osjetiti u cijeloj regionalnoj ekonomiji - od radnih mjesta i prihoda zaposlenih, preko lokalnih preduzeća i potrošnje posjetilaca, do dugoročnih investicija. Važno je istaći da ovi nalazi obuhvataju niz mogućih ishoda, pružajući transparentnu sliku ekonomskih koristi koje bi Igre mogle donijeti širem području Los Anđelesa", naglasio je Stiven Čeung, predsjednik i izvršni direktor LAEDC-a.

Izvršni direktor Igara u Los Anđelesu Rejnold Huver smatra da će se „uticaj LA28 osjećati dugo nakon što bude dodijeljena posljednja medalja".

- Ova studija pokazuje ogromnu priliku koju imamo da podržimo zapošljavanje, otvorimo vrata lokalnim preduzećima i podstaknemo investicije koje će ojačati zajednice širom Los Anđelesa. Usmjereni smo na to da ovu priliku iskoristimo na najbolji način i izgradimo nasljeđe koje će generacijama donositi korist stanovnicima Los Anđelesa".

Studija razmatra pet glavnih izvora ekonomske aktivnosti povezane sa Igrama: operativnu potrošnju LA28, troškove prevoza i bezbjednosti povezane sa Igrama, kapitalne investicije, potrošnju posjetilaca koji ne žive u ovom području i potrošnju nezavisno finansiranih aktera uključenih u Igre. LAEDC je utvrdio da se ekonomske koristi iz svih ovih izvora protežu na zaposlene, preduzeća i zajednice širom regiona.

Kapitalne investicije povezane sa Igrama predstavljaju najveći pojedinačni izvor procijenjenog ekonomskog uticaja. Približno 8,35 milijardi dolara investicija u saobraćaj, aerodrome, mobilnost, pristupačnost i modernizaciju sportskih objekata ubrzano je ili pokrenuto u vezi sa Igrama. Pristup LA28, prema kojem se za potrebe Igara neće graditi novi sportski objekti, pomaže da se ulaganja usmjere na infrastrukturu namijenjenu dugoročnoj upotrebi gledalaca, stanovnika i preduzeća.

Procjenjuje se da će ekonomska aktivnost povezana sa Igrama generisati približno 5,1 do 5,9 milijardi dolara ukupnih saveznih, državnih i lokalnih poreskih prihoda širom šireg područja Los Anđelesa.

Šire područje Los Anđelesa raspolaže značajnim kapacitetima dobavljača u brojnim sektorima potrebnim za organizaciju Igara, uključujući produkciju događaja, profesionalne usluge, saobraćaj, ugostiteljstvo, zabavu, marketing, kreativne usluge, tehnologiju i građevinarstvo. LA28 je postavio cilj da 75% svoje nabavke u kategorijama u kojima je to moguće usmjeri ka preduzećima iz šireg područja Los Anđelesa, a 25% ka lokalnim i malim preduzećima, kako bi se postojeći kapaciteti regionalnih dobavljača pretvorili u konkretne ekonomske prilike za lokalnu zajednicu.

Očekuje se da će Igre privući oko dva miliona posjetilaca u šire područje Los Anđelesa, koji bi samo u okrugu Los Anđeles mogli ostvariti približno 1,6 do 4,3 milijarde dolara direktne potrošnje. Hoteli, restorani, trgovci i druga lokalna preduzeća biće među onima koji će imati koristi od povećane ekonomske aktivnosti.

Uz raznovrsne lokacije za takmičenja kakve samo Južna Kalifornija može da ponudi - od Tihog okeana i holivudskih studija do vrhunskih sportskih arena - Los Anđeles će postati tek treći grad u istoriji koji je tri puta bio domaćin Olimpijskih igara, nakon 1932. i 1984. godine, a istovremeno će prvi put biti domaćin Paraolimpijskih igara.

Igre LA28 obilježiće nekoliko istorijskih prekretnica: biće to prve Olimpijske igre u istoriji sa više kvota za sportistkinje nego za sportiste, donijeće debi novih olimpijskih i paraolimpijskih sportova i biće prve Igre od 1948. godine za koje neće biti izgrađena nijedna nova trajna infrastruktura.

Prodato preko šest miliona ulaznica za LA28

Nakon još jedne veoma uspješne prodaje, ukupan broj prodatih ulaznica za Olimpijske igre premašio je šest miliona. LA28 je potvrdio da će naredna prilika za kupovinu ulaznica za širu javnost biti 2027. godine.

Svi ljubitelji sporta imaće priliku da 2027. godine kupe ulaznice po principu „ko prvi kupi". Ograničenja maksimalnog broja ulaznica koja su važila tokom prve dvije faze prodaje biće ukinuta, pa neće biti ograničenja u pogledu broja ulaznica koje jedna osoba može kupiti, bez obzira na to da li je već kupovala ulaznice tokom prve i/ili druge faze prodaje.

Tokom 2027. godine u prodaji će biti dostupno i više ulaznica za veći broj sportova. U 2026. godini neće biti dodatnih izvlačenja za kupovinu olimpijskih ulaznica za širu javnost, dok bi datum početka prodaje po principu „ko prvi kupi" u 2027. tek trebalo da bude objavljen.

„Potražnja koju smo vidjeli tokom obje faze prodaje snažan je pokazatelj koliko je svijet uzbuđen zbog LA28. Zahvalni smo svakom navijaču koji je učestvovao, a ovo je tek početak - 2027. donijeće više ulaznica, veću dostupnost i još više načina da budete dio najvećeg sportskog događaja koji je svijet ikada vidio", rekao je predsjednik LA28 Kejsi Vaserman.

Pravo na kupovinu imaće svi ljubitelji sporta širom svijeta, bez obzira na to da li su bili izabrani za kupovinu ili su kupili ulaznice tokom neke od dvije faze prodaje olimpijskih ulaznica LA28 u 2026. godini. Registracija za izvlačenje više neće biti potrebna, ali će oni koji to već nisu učinili morati da kreiraju LA28 ID kako bi mogli da kupe ulaznice u 2027. godini.

Naredne godine ljubitelji sporta imaće i prvu priliku da kupe ulaznice u okviru prve faze prodaje ulaznica za Paraolimpijske igre.

Pored toga, 2027. biće pokrenut i verifikovani program preprodaje ulaznica LA28. Nakon njegovog pokretanja, jedini verifikovani kanali za preprodaju ulaznica za LA28 biće zvanično sekundarno tržište ulaznica LA28, AXS i Eventim, kao i verifikovane platforme za preprodaju LA28. Sve ulaznice za LA28 koje prije toga budu ponuđene za preprodaju na bilo kojem sajtu nisu verifikovane od strane LA28.

Olimpijska baklja prolazi kroz svih 50 američkih država

Los Anđeles se priprema da bude domaćin Olimpijskih i Paraolimpijskih igara, a olimpijska baklja će proći kroz svih 50 američkih saveznih država do svog konačnog cilja.

U čast olimpijskog i paraolimpijskog nasljeđa Atlante i vijeka podrške kompanije „Coca-Cola", glavni grad Džordžije će biti domaćin dočeka štafete po dolasku u SAD.

Štafeta olimpijske baklje LA28 biće jedna od najvećih u olimpijskoj istoriji. Proći će širom zemlje, pored kultnih i međunarodno poznatih znamenitosti, zaustavljati se na velikim kulturnim i sportskim događajima, a u odabranim gradovima širom zemlje biće organizovane i festivalske proslave. Štafete olimpijske i paraolimpijske baklje biće realizovane kroz saradnju gradova, saveznih država, lokalnih zajednica i partnera širom zemlje. Svako od njih imaće važnu ulogu u prenošenju plamena na njegovom putu ka Igrama LA28 i približavanju čarolije Igara milionima Amerikanaca.

- Svake Olimpijske igre počinju jednim plamenom, a donijeti taj plamen u Los Anđeles predstavlja čast i privilegiju koju ćemo podijeliti sa svakim dijelom zemlje, dok Amerikanci u svih 50 saveznih država budu prenosili plamen na njegovom putu ka našoj ceremoniji otvaranja - rekao je Kejsi Vaserman, predsjednik LA28.

- Početak ovog putovanja u Atlanti predstavlja počast gradu sa dubokim olimpijskim korijenima, kao i partnerima poput „Coca-Cole", čija podrška već čitav vijek doprinosi Olimpijskom pokretu. Coca-Cola, „JPMorganChase", „Allstate" i „Xfinity", zajedno sa gradovima učesnicima, omogućavaju realizaciju ovih štafeta, a u mjesecima koji slijede radujemo se što ćemo uključiti još gradova i partnera u ovaj istorijski trenutak za našu zemlju.

Olimpijski plamen biće upaljen u Olimpiji u Grčkoj, rodnom mjestu Olimpijskih igara, prije nego što u proljeće 2028. godine započne putovanje kroz svih 50 saveznih država SAD-a. Kompletna ruta Štafete olimpijske baklje biće objavljena 2027. godine.

Štafeta paraolimpijske baklje uslijediće nakon završetka Olimpijskih igara u avgustu 2028. godine, a plamen će krenuti iz Stouk Mandevila u Ujedinjenom Kraljevstvu, mjesta rođenja Paraolimpijskog pokreta. Početna lokacija Štafete paraolimpijske baklje u SAD-u biće objavljena naknadno.

Trideset dvije godine nakon što je ugašen plamen Olimpijskih igara u Atlanti 1996, olimpijski plamen će se vratiti u ovaj grad kako bi označio početak Štafete olimpijske baklje LA28, odajući počast olimpijskom nasljeđu Atlante i ispisujući novo poglavlje američke olimpijske i paraolimpijske istorije.

- Prije 30 godina Atlanta je dočekala svijet. Stogodišnje Olimpijske igre 1996. promijenile su ovaj grad. Predstavile su modernu Atlantu milijardama ljudi širom svijeta i dokazale da možemo da se pokažemo na najvećoj međunarodnoj sceni. Trideset godina kasnije, Atlanta izgleda nešto drugačije. Veći smo. Povezaniji smo sa svijetom. Zato ćemo, kada se plamen vrati u SAD, biti spremni. Spremni da ga dočekamo iz Grčke. Spremni da zajedno, kao zajednica, proslavimo duh Igara. I spremni da ga pošaljemo dalje prema Los Anđelesu i sljedećem poglavlju američke olimpijske priče. Atlanta je sa ponosom nosila taj plamen 1996. godine. Bićemo ponosni da ga ponovo dočekamo - rekao je gradonačelnik Atlante Andre Dikens.

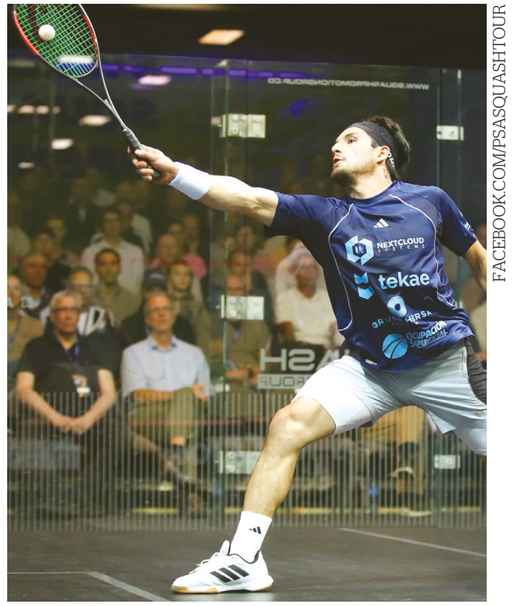
„Coca-Cola" sarađuje sa Olimpijskim pokretom gotovo čitav vijek, a prvi put je bila glavni partner Štafete olimpijske baklje na Olimpijskim igrama u Barseloni 1992. godine. Generacijama je dio proslava, tradicija i zajedničkih trenutaka koji obilježavaju olimpijsko iskustvo. Dok Štafeta olimpijske baklje LA28 bude prolazila kroz Ameriku, „Coca-Cola" će pomoći da ti trenuci stignu do zajednica širom zemlje, šireći uzbuđenje zbog Igara daleko izvan grada domaćina.

- Gotovo 100 godina „Coca-Cola" i Olimpijski pokret dijele uvjerenje u moć sporta da povezuje ljude. Ponosni smo što podržavamo Štafetu olimpijske baklje LA28 i pomažemo da duh Igara stigne do zajednica širom zemlje. Baklja je simbol povezanosti i zajedničkih iskustava koja nas ujedinjuju. Dok počinje put ka LA28, posebno nam znači što ćemo plamen dočekati u Atlanti, rodnom gradu „Coca-Cole" već gotovo 140 godina i gradu koji ima duboku vezu sa olimpijskim nasljeđem - istakao j Enrike Braun, izvršni direktor kompanije „The Coca-Cola Company".

Više informacija o nominacijama za nosioce baklje biće objavljene u narednim mjesecima.

FACEBOOK.COM/IFAFMEDIA

FACEBOOK.COM/PSASQUASHTOUR

Fleg fudbal i skvoš

Američka tradicija novi dio olimpijskog pokreta

Kada svijet stigne u Los Anđeles na Igre Olimpijske igre 2028, fleg fudbal i skvoš će se prvi put u istoriji naći na olimpijskoj sceni. Ljubitelji ovih sportova širom svijeta već su pokazali koliko su uzbuđeni zbog prilike da svjedoče istorijskom trenutku 2028. godine, kupivši sve ulaznice koje su bile dostupne u okviru prve prodajne faze (Drop 1).

I fleg fudbal i skvoš predstavljaju ono najbolje iz Los Anđelesa, SAD-a i svijeta. Za mnoge su ovi sportovi potpuna nepoznanica, ovo je nekoliko činjenica o njima.

FLEG FUDBAL

Fleg fudbal je tokom protekle decenije doživio brz rast u omladinskim ligama i programima lokalnih zajednica širom SAD-a, čemu je doprinijelo i ulaganje Nacionalne fudbalske lige (NFL) u ovaj dinamični sport.

Tokom Igara u Los Anđelesu 1932. godine, američki tekl fudbal predstavljen je kao demonstracioni sport. Sada, gotovo vijek kasnije, LA28 će imati priliku da fleg fudbalu pruži globalnu pozornicu kao zvaničnoj olimpijskoj disciplini u kojoj se dodjeljuju medalje.

Više od 40 zemalja učestvuje na IFAF svjetskim prvenstvima, koja se održavaju svake dvije godine, što fleg fudbal čini jednim od najglobalnijih dodataka olimpijskom programu. Fleg fudbal predstavlja spoj olimpijskog pokreta i velike popularnosti ovog sporta u SAD-u, uz uzbudljivu mogućnost da i NFL igrači nastupe na Igrama.

Fleg fudbal, koji se zove i fleg gridiron, sličan je američkom fudbalu, ali je mnogo nježniji. Umjesto obaranja suparnika na zemlju, ekipe prekidaju napad rivala kada im otmu zastavicu koja se nalazi na pojasu oko struka.

Nastao je početkom 40-ih godina prošlog vijeka, kada su američki vojnici tokom Drugog svjetskog rata osmislili način kako da igraju svoj omiljeni sport, a da se ne povrijede. Prvi Svjetski kup održan je 2000. godine, a od 2002. se organizuju svjetska prvenstva na svake dvije godine.

Najviše titula imaju Amerikanci - sedam, a zanimljivo je da je Austrija bila tri puta šampion. U ženskoj konkurenciji su po tri puta zlatne medalje osvojili SAD, Meksiko i Kanada, koja je aktuelni prvak svijeta nakon što je prekinula niz od tri titule Amerikanki.

Jedna od najboljih igračica svijeta je djevojka porijeklom sa ovih prostora, 20-godišnji kvoterbek SAD Mejsi Jončić, koja je na posljednjem Svjetskom prvenstvu imala 10 tačdauna i nijednu prekinutu loptu na pet utakmica.

Dodatne ulaznice za fleg fudbal dostupne su u okviru druge prodajne faze (Drop 2), do isteka zaliha, po principu „ko prvi dođe, prvi bude uslužen".

SKVOŠ

U Los Anđelesu je skvoš postepeno stekao vjernu publiku, uz podršku lokalnih klubova i programa za razvoj mladih igrača. Ta lokalna energija odražava i globalnu rasprostranjenost ovog sporta: skvoš se igra u približno 180 zemalja, a njegova strastvena publika širom svijeta dugo iščekuje ovaj trenutak.

Najbolji igrači već godinama se takmiče na najvišem nivou na međunarodnim turnirima, uoči predstojećeg olimpijskog debija ovog sporta.

Teren za skvoš sa staklenim zidovima pruža organizatorima jedinstvenu fleksibilnost kada je riječ o izboru lokacije. Mečevi ovog sporta ranije su organizovani u podnožju piramida u Gizi, kao i unutar njujorškog Grand Central Terminala.

Kao omaž istorijskoj filmskoj industriji Los Anđelesa, jer je Holivud proslavio ovaj sport, LA28 će takmičenja u skvošu organizovati u „Comcast Squash Centru" u „Universal Studiosu". Posjetioci će tako dobiti jedinstveno iskustvo koje je moguće samo u Los Anđelesu, uz čuveni Courthouse Square iz filma „Povratak u budućnost".

Humana strana Igara

Hil uči milion ljudi godišnje da pliva

Od 2018. godine, organizacija „Swim Up Hill" radi na rješavanju problema koji je prisutan pred našim očima: milioni ljudi, među kojima su nesrazmjerno zastupljene osobe druge boje kože sa niskim i srednjim prihodima, nikada ne nauče da plivaju i zbog toga su izloženi znatno većem riziku od utapanja.

Koristeći kulturološki prilagođen program koji je razvio osnivač organizacije i paraolimpijac Džamal Hil, „Swim Up Hill" je postavio ambiciozan cilj - da do povratka Olimpijskih i Paraolimpijskih igara u Hillov rodni Los Anđeles 2028. godine nauči da pliva milion ljudi godišnje.

„Swim Up Hill" je jedna od lokalnih organizacija odabranih da dobije ulaznice za Olimpijske igre u okviru donacije Los Anđeles Remsa u iznosu od pet miliona dolara za Program ulaznica za zajednicu LA28. Za osnivača koji je svoju karijeru posvetio tome da pristup plivanju učini dostupnijim većem broju ljudi, ovaj trenutak ima poseban lični značaj.

„Mnoga djeca i porodice sa kojima radimo nikada nisu imali priliku da uživo gledaju plivačko takmičenje, a kamoli Olimpijske igre. Sada će neki od njih sjedjeti na tribinama i pratiti najveću scenu koju naš sport može da ponudi", rekao je Hil, osnivač i izvršni direktor organizacije „Swim Up Hill".

„Upravo je to oduvijek bila suština našeg rada: ne samo da ljude naučimo da plivaju, već i da im pokažemo da pripadaju ovim prostorima - kao sportisti, kao navijači i kao dio ove priče".

Erik Oldridž, potpredsjednik LA28 za uticaj u nasljeđe, naglasio je da je program i pokrenut zbog ovakvih organizacija.

„Džamal i njegov tim uče djecu i porodice u Los Anđelesu vještini koja im može spasiti život, a sada će neki od njih imati priliku da gledaju Igre koje su prvobitno i inspirisale ovu misiju. U središtu ovog programa je želja da zajednice koje su domaćini Igara prepoznaju sebe u njima i da budu dio nasljeđa koje zajedno gradimo".

Ulaznice koje se budu dijelile kroz program biće uručene direktno učenicima i porodicama sa kojima „Swim Up Hill" radi, od kojih mnogi žive na svega nekoliko minuta vožnje od borilišta gdje će se održavati upravo takmičenja u sportu koji je u središtu misije ove organizacije.

Nakon što je predstavljao tim SAD-a na Nacionalnom prvenstvu u para plivanju 2018. godine, a potom osvojio bronzanu medalju na 50 metara slobodnim stilom na Paraolimpijskim igrama Tokio 2020, Džamal Hil je, kako kaže, shvatio da „pravi šampion predstavlja nešto više od samog sebe".

To uvjerenje je postalo temelj organizacije „Swim Up Hill", koju je osnovao nakon što je godinama u privatnosti živio sa neurološkim invaliditetom i suprotstavljao se stereotipima o tome ko može da bude plivač.

Kroz inicijative poput „SoCal Swim Projecta", koji obrazovanje o plivanju donosi direktno u osnovne škole širom Južne Kalifornije, partnerstva sa LA28, kao i edukativne priče iz Hillove knjige za djecu „Sammy Swims", organizacija je razvila dokazano uspješan pristup koji pomaže djeci da od straha od vode dođu do osnovnih vještina bezbjednosti u vodi za svega nekoliko sati, umjesto za nekoliko mjeseci.

Kada olimpijski plivači 2028. godine izađu na bazen na „2028 Stadium", članovi organizacije „Swim Up Hill" imaće priliku da ovaj sport dožive na potpuno novom nivou - kao snažan podsjetnik na ono što je moguće kada saradnje poput one između LA28 i Remsa sport približe direktno lokalnoj zajednici.

Pokrenut u novembru 2025. godine uz početnu donaciju Los Anđeles Remsa od pet miliona dolara, Program ulaznica za zajednicu LA28 poziva lokalne profesionalne sportske timove i filantrope da finansiraju donacije ulaznica za LA28, koje se direktno dodjeljuju lokalnim organizacijama kako bi ih one podijelile članovima svojih zajednica. Program je zasnovan na posvećenosti LA28 tome da Olimpijske i Paraolimpijske igre budu dostupne stanovnicima Los Anđelesa i da istinski odražavaju grad i njegove ljude.

Korejski Viljem Tel

Predanje o Viljemu Telu, neustrašivom švajcarskom junaku iz 14. vijeka, odavno se izlilo iz korita lokalne mitologije i postalo univerzalni simbol nenadmašne preciznosti.

Suočen sa okrutnim ispitom tiranskog guvernera Hermana Geslera, Tel je morao da sa udaljenosti od 80 koraka gađa jabuku na glavi svog sina. Hladnokrvnim hicem iz samostrijela prepolovio je voćku, a priča o njegovom podvigu izrasla je u besmrtnu parabolu o ljudskoj postojanosti pod najsurovijim pritiskom...

Dok je kod švajcarskog strijelca maglovita faktografska osnova poslužila kao građa za mit, Im Dong-hjun, stvaran čovjek sa ozbiljnim oštećenjem vida, lukom i strijelom urezao je sportsku hroniku koja kao da je izrasla iz legende. Uprkos hendikepu koji bi mnoge odvratio od takmičarskog sporta, iskoračio je preko granica mogućeg, osvojivši tri olimpijske medalje.

„Nemam štap, nemam psa vodiča. Neprijatno mi je kad ljudi kažu da sam osoba sa invaliditetom“, izjavio je jednom prilikom Dong-hjun, stavljajući do znanja da ne želi da ga definiše njegovo zdravstveno stanje.

DVA POGLEDA NA SVIJET

Rođen u Čongdžuu 12. maja 1986. godine, pohađao je osnovnu školu Gjudong, poznatu po džudo tradiciji. Ipak, dječaka mirnijeg temperamenta nijesu privlačili kontaktni sportovi. Nadahnut uspjehom južnokorejskih streličara na Olimpijskim igrama u Atlanti 1996. godine, u četvrtom razredu odabrao je streličarstvo - sport koji se ne oslanja na snagu mišića, već na preciznost oka, fokus i mentalnu stabilnost. U početku nije nagovještavao da će postati jedan od najboljih na svijetu. Rezultati su mu bili prosječni, ali se isticao upornošću.

Kako se približavao sredonjoškolskim danima, događalo mu se nešto što bi mnoge navelo da odustanu. Paradoksalno, dok je napredovao kao streličar - vid mu je slabio. Svijet oko njega postepeno je gubio oštrinu, pretvarajući se u mutnu, akvarelnu mrlju. Nije posustajao.

Bio je u prvom razredu srednje škole kada je u finalu izbornog takmičenja za ulazak u reprezentaciju zauzeo sedmo mjesto među osmoricom streličara. Ipak, sreća ga je pogurala. Zbog disciplinskih prekršaja četvorica starijih kolega su suspendovana, pa je Dong-hjun na mala vrata „upao“ u nacionalni tim. Iz kojeg ga potom niko nije mogao istisnuti.

„Njegov instinkt bio je najbolji u zemlji. Fokusirao sam se na to da mu pomognem da održi stabilan stav, kako ga ne bi poremetio“, prisjećao se Hong Seung-jin, njegov tadašnji trener, koji će kasnije postati selektor južnokorejske olimpijske reprezentacije.

Na Azijskim igrama održanim u oktobru 2002. godine na domaćem tlu, u Busanu, Dong-hjun je kao debitant osvojio prve međunarodne medalje - timsko zlato i bronzu u pojedinačnoj konkurenciji. Otada se za njega počelo pričati da ima dva različita pogleda na svijet - onaj svakodnevni, koji je zamućen, i laserski, kada naspram sebe ima metu.

„Budući da mi je vid slab, trenirao sam jače od drugih, znajući da moram da učim i ulažem više truda“, objasnio je Dong-hjun, koji je vježbanju posvećivao i po sedam sati dnevno.

U julu 2003. godine u Njujorku, na svom prvom nastupu na Svjetskom prvenstvu, dva puta se popeo na pobjedničko postolje: sa reprezentacijom je proslavio zlatnu medalju, pridodavši joj individualno srebro. Legenda je rođena.

GREŠKA U PREVODU

Kao drugi najmlađi streličar u istoriji olimpijskih turnira i prvoplasirani na planetarnoj rang-listi, tek punoljetan, Dong-hjun se pojavio na Igrama u Atini 2004. godine. U kolijevci olimpijske misli, u kvalifikacijama je bio spartanski disciplinovan: odstrijelio je 687 krugova i postavio svjetski rekord u gađanju sa 70 metara. Na kultnom stadionu Panatinaiko uspješno je prošao tri eliminacione prepreke, ali je u četvrtfinalu tijesno poražen od Japanca Hirošija Jamamota – 111:110.

Razočaranje nije dugo trajalo. U ekipnom takmičenju, 21. avgusta 2004, predvodio je Južnu Koreju do druge uzastopne zlatne medalje.

Tokom narednih osam godina svjetsko streličarstvo dobilo je svog Rodžera Federera – poređenje koje se često vezivalo za Dong-hjuna zbog njegovog trajanja, stabilnosti i vanserijskih rezultata. Osvojio je svjetske i azijske titule u obje konkurencije, predvodio reprezentaciju do novog olimpijskog zlata u Pekingu 2008. i godinama bio u samom vrhu rang-liste. Ipak, jedno dostignuće uporno mu je izmicalo: olimpijsko zlato u pojedinačnoj konkurenciji.

Iza gotovo nestvarne preciznosti stajao je izražen problem. Na lijevom oku imao je vidnu oštrinu 20/200, a na desnom 20/100 - vrijednosti koje ukazuju na ozbiljno oštećenje vida. Odbijao je svaku pomisao na hirurški zahvat, strijepeći da bi mu zahvat mogao poremetiti delikatni, mukotrpno stečen osjećaj. Bez naočara, bez kontaktnih sočiva, na streljštu - na kojem mu se meta ukazivala u razlivenim bojama - oslanjao se na urođenu smirenost, potpunu kontrolu disanja i mišićnu memoriju.

„Patim od velike miopije, ali ne osjećam nikakvu nelagodu i ne vidim to kao problem. Moje oči su oduvijek bile takve i dok sam bio dječak, nijesam ni bio svjestan da imam problem. Vid sam testirao tek kada sam upisao fakultet“, kazao je u intervjuu za sajt Svjetske streličarske organizacije (WA) u junu 2011. „Zapravo, dok kucate ovaj intervju, ne mogu da vidim ni tastere na vašem kompjuteru. Kada gađam, ne osjećam nikakav problem.“

Na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. godine privukao je medijske reflektore - ali iz neželjenih razloga. Zbog greške u prevodu prilikom davanja jednog intervjua, predstavljen je kao „pravno slijep“. Novinari su više pisali o njegovom medicinskom kartonu nego o luku i strijeli. Uzalud je pokušavao da pažnju skrene na svoju vještinu. Koja je i dalje bila na najvišem mogućem nivou - 27. jula, na streljštu u kriket klubu Lord’s, u kvalifikacijama je pogodio 699 od mogućih 720 krugova i postavio novi svjetski rekord. Ipak, eliminacije su zvjerka drukčije prirode: u osmini finala zaustavio ga je Holanđanin Rik van der Ven.

Preostalo mu je da se raduje ekipnoj bronzi, osvojenoj 28. jula 2012. godine, u njegovom posljednjem olimpijskom nastupu.

Motiva mu nije nedostajalo. Nastavio je da se takmiči, i 2017. godine bio najuspješniji učesnik Svjetskog prvenstva u Meksiko Sitiju sa dva zlata - pojedinačno i u mješovitom timu - uz ekipnu bronzu.

Četiri godine kasnije, tiho se povukao iz takmičarskog streličarstva.

ZATVARANJE KRUGA

Ali, nije napustio sport koji mu je obilježio život.

Dong-hjun se ubrzo posvetio trenerskom pozivu, ponijevši sa sobom iskustvo stečeno tokom dvije decenije na najvišem takmičarskom nivou.

U aprilu 2024. godine u razgovoru za sajt WA otkrio je novu ambiciju: da se domogne olimpijskog zlata koje mu je izmaklo tokom streličarske karijere.

Već nekoliko mjeseci kasnije, u Parizu, ukazala mu se prilika da ispuni cilj iz nove uloge. Kao trener južnokorejske muške reprezentacije svjedočio je trijumfu svog nekadašnjeg reprezentativnog saborca, ali i velikog rivala, Kima Vu-džina. Južna Koreja slavila je i u ekipnoj konkurenciji.

Krug je bio zatvoren.

„Ljudi me pitaju kako sam tako dugo mogao da se takmičim u nacionalnom timu“, rekao je nedavno. „Da bi pobijeđivao, sportista uvijek mora da održava svoj najbolji nivo izvođenja. Za mene je to zahtijevalo jasan cilj i pripremu, a zatim samopouzdanje i trud da se to ostvari.“

Godinama su drugi gledali u njegove oči. On je sve vrijeme gledao dalje - prema meti.

CRNOGORSKI OLIMPIJSKI KOMITET
MONTENEGRIN OLYMPIC COMMITTEE